

[Cẩu x Cáo] Đuôi Của Người Rất Mềm

Contents

[Cẩu x Cáo] Đuôi Của Người Rất Mềm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Công Lực Đuôi 5%	4
3. Chương 3: Công Lực Đuôi 15%	7
4. Chương 4: Công Lực Đuôi 30%	12
5. Chương 5: Công Lực Đuôi 40%	17
6. Chương 6: Công Lực Đuôi 45%	20
7. Chương 7: Công Lực Đuôi 60%	22
8. Chương 8: Công Lực Đuôi 60%	24
9. Chương 9: Công Lực Đuôi 75%	26
10. Chương 10: Công Lực Đuôi 80%	29
11. Chương 11: Công Lực Đuôi 100%	32
12. Chương 12: Gặp Lại	35
13. Chương 13: Công Lực Cầu Tử 50%	38
14. Chương 14: Công Lực Cầu Tử 60%	42
15. Chương 15: Công Lực Cầu Tử 65%	45
16. Chương 16: Công Lực Cầu Tử 65%	48
17. Chương 17: Công Lực Cầu Tử 80%	50
18. Chương 18: Công Lực Cầu Tử 85%	54
19. Chương 19: Công Lực Cầu Tử 90%	57
20. Chương 20: Công Lực Cầu Tử 100%	60

[Cẩu x Cáo] Đuôi Của Người Rất Mềm

Giới thiệu

Dịch: Liêuthể loại: đam mỹ,cổ đại, huyền huyền Nhìn yêu hồ bị trói trong chú trói buộc không thể động đậy, đại thiên c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-x-cau-duoi-cua-nguoi-rat-mem>

1. Chương 1

Nhìn yêu hồ bị trói trong chú trói buộc không thể động đậy, đại thiên cầu nghĩ, y ban đầu nhặt tên nhóc này về không phải để hấn làm vật hiến tế như lúc này.

Khi đó yêu hồ vẫn còn rất trẻ, mới hóa được thành hình người chưa lâu, có lúc còn không chú ý mà lộ đuôi

và tai ra ngoài. Hành vi ngốc nghếch này khiến hắn bị một tên trừ yêu sư nửa vờ nhầm trúng. Một hôm không để ý, để nguyên tai và đuôi dính bầy của trừ yêu sư, bị phong ấn trong một kết giới kiên cố. Yêu hồ tuy nhỏ, yêu lực cũng không đủ, nhưng bản tính hoang dã thì lại nhiều, cứ thế dùng sức đâm kết giới đến mức tạo thành một vết rách.

Đại thiên cầu bắt gặp tiểu hồ ly kiệt sức nằm bò trong kết giới chính tại thời điểm đó.

Mà cũng phải nói vì sao đại thiên cầu lại tốn công cứu tiểu hồ ly ra, chính là vì đại thiên cầu đại nhân cho rằng, tiểu yêu hồ đang nhầm mắt đó chỉ là con chó con mới ra đời chưa lâu.

Không phải có loài chó tên là hồ ly khuyến à, đây chắc chắn không phải là do đại thiên cầu kém cỏi.

(: chó Spitz)

Đại thiên cầu xách đuôi tiểu hồ ly lên quãng hai vòng, quãng đến mức tiểu hồ ly kêu lên chít chít mới dừng lại, đỡ nhóc con ngồi xuống dưới gốc cây.

Yêu hồ mở mắt ra, vẫy vẫy tai nhảy từ trên tay đại thiên cầu xuống, dùng yêu lực chỉ còn lại một chút hóa lại thành hình người, chỉ vào đại thiên cầu mà phẫn hận nói: “Người là cái đồ cục súc.”

Đại thiên cầu chẳng buồn ừ hử.

Yêu hồ lại nói: “Nhưng tiểu sinh thấy người mặt mũi cũng khá, nếu người có thể cùng tiểu sinh vào thành lửa mấy tiểu cô nương về, tiểu sinh sẽ tha thứ cho người.”

Đại thiên cầu khinh bỉ rung rung cánh.

Lông vũ rụng đầy đất.

“Đại nhân, nang lông cánh của ngài không khỏe cho lắm nhé, tiểu sinh biết một lang trung trong giang hồ, chuyên chữa các loại rụng...” Yêu hồ còn chưa nói hết đã bị cây quạt của đại thiên cầu đập vào đầu, cả con cáo đập vào thân cây đánh bụp một cái, lập tức bị đánh trở về nguyên hình, thành một con cáo trắng chót đuôi chót tai mang chút sắc tím.

Đại thiên cầu đi đến, lại túm đuôi tiểu hồ ly đá hắn lên.

Yêu hồ sợ đến kêu oa oa: “Tiểu sinh! Tiểu sinh chóng mặt! Xin, xin người đó đại nhân, tha tiểu sinh đi mà!”

“Tha để người đi quyến rũ tiểu cô nương à?”

“Tiểu sinh, tiểu sinh chỉ thích những thứ đẹp thôi mà! Tiểu sinh không phải ác yêu đâu đại nhân!” Hai cái chân trước ngắn ngủn của yêu hồ chấp lại, đáng thương nhìn đại thiên cầu, “Đại nhân đã cứu tiểu sinh, tiểu sinh nhất định sẽ báo đáp đại nhân!” Chỉ cần ngài không cản ta đi kiếm tiểu cô nương là được.

“Vậy người...” Đại thiên cầu ôm yêu hồ vào lòng, vuốt cái đuôi lông xù của hắn, cảm thấy sướt tay lại tuốt một cái.

Yêu hồ xấu hổ đến suýt nữa thì cắn đại thiên cầu.

“Đại nhân muốn tiểu sinh làm gì?”

“Thú nuôi.”

“Tiểu sinh...”

“Không được phản đối.”

“Vậy cô nương...”

“Trong viện ta có rất nhiều hồ điệp tinh.”

Yêu hồ nhúc nhích chớp mũi, nghĩ mình cũng không biến về hình người được ngay nên miễn cưỡng đồng ý. Hồ điệp tinh thì hồ điệp tinh, ít nhất thì cũng là tiểu cô nương.

Thế là đại thiên cầu quần yêu hồ quanh cổ rồi đem về nhà.

Lúc vào cửa, yêu hồ khá là hớn hở, bởi vì hắn thấy trong viện có đến mười mấy chú bướm nhỏ đang sải cánh bay, con nào con nấy đều rất đáng yêu, hắn nhìn mà muốn ra tay lắm, bất giác bắt đầu dụi tới dụi lui trên cổ đại thiên cầu, dụi đến mức làm da đầu đại thiên cầu tê rần, cuối cùng y không chịu nổi nữa mà kéo tiểu hồ ly xuống vút vào trong lùm hoa, vỗ vỗ tay, cho mười mấy con bướm nhỏ bay đến hết bên cạnh tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly kích động đến mức lông chót đuôi dựng hết cả lên. Hắn ngẩng chuẩn một con bướm nhỏ màu xanh ngọc, chân trước khê cào cào mặt đất, sau đó phóng người đến bắt lấy con bướm đó.

“Người đẹp.” Yêu hồ dùng hai chân trước đỡ con bướm nhỏ, trong mắt toàn là tim hồng, “Người có thể hóa thành hình người cho tiểu sinh xem không?”

Bướm nhỏ vỗ vỗ cánh, sau đó xoay người biến thành một đại hán thân cao bảy thước, mím môi cười e lệ với yêu hồ.

Máu toàn thân yêu hồ lạnh ngắt, hấn ngấn ngơ nép vào ngực bướm nhỏ, người run run, sau đó trợn ngược mắt lên ngắt xiu.

Đại thiên cầu ngồi dưới hiên nhìn hồ điệp tinh nhà mình ôm tiểu hồ ly đã ngắt xiu vào lòng, mang theo ý cười mà rung rung cánh.

Lông vũ lại rơi đầy đất.

Xem ra chuyện đi khám ông lang trung giang hồ kia phải triển khai sớm thôi, đại thiên cầu tiên sinh nghĩ vậy.

2. Chương 2: Công Lược Đuôi 5%

Hồ Điệp Tinh đại hán thân cao bảy thước nhưng lại có trái tim thiếu nữ non mềm, gã nhìn tiểu hồ ly bị mình ôm vào lòng, tim hồng chột lóe, bèn hái vài bông hoa nhỏ bện thành vòng hoa đeo vào đuôi tiểu hồ ly, trong lúc đó còn lúc lén lút lúc trắng trợn vuốt cái đuôi bông của tiểu hồ ly.

Đại Thiên Cầu không nhìn nổi nữa.

Hồ Điệp Tinh hiểu rõ tình thế ngay khoảnh khắc Đại Thiên Cầu đứng dậy. Tuy gã rất thích con tiểu hồ ly này, nhưng với bộ dạng yếu đuối mỏng manh khi trở về nguyên hình của gã, gã cũng chẳng có cách nào xơi được con tiểu hồ ly này ngay trước mắt Đại Thiên Cầu. Thế nên cuối cùng chỉ có thể kẻ yếu khuất phục kẻ mạnh, khi Đại Thiên Cầu vươn tay về phía gã, gã không tình nguyện xách da lông sau gáy hồ ly, nộ con vật đáng yêu ấy ra.

Vòng hoa màu tím hồng rất hợp với cái đuôi của tiểu hồ ly, Đại Thiên Cầu nhìn đi nhìn lại đuôi hồ ly, nghĩ ngợi rồi không tháo cái vòng hoa ra, ôm con cáo nhỏ về phòng, để lại Hồ Điệp Tinh một mình bên ngoài cảm động đến rơi nước mắt — gã đã đơn phương coi cái vòng hoa đó là tín vật đính ước của mình và tiểu hồ ly.

Hậu quả của việc không đầu óc đi đâm vào kết giới trước đó của Yêu Hồ chính là giờ cả con hồ ly đều yếu đuối vô cùng. Lần ngắt xiu này cho dù Đại Thiên Cầu lật đi lật lại dần vặt hấn mấy cũng không chịu mở mắt, chỉ có cái bụng nhỏ bé còn nhấp nhô chứng minh hiện giờ hấn vẫn còn sống.

Đại Thiên Cầu nào đã từng chăm con vật nhỏ như vậy, Hồ Điệp Tinh trong sân cũng toàn là nuôi thả, nói thật ra ban nãy lúc đại hán bảy thước xuất hiện, y cũng giật hết cả mình.

Tìm đi tìm lại trong nhà mãi vẫn không thấy cái ổ nào có thể để tiểu hồ ly này ở được, Đại Thiên Cầu bèn lôi đệm của mình ra đặt tiểu hồ ly lên trên, tay nhẹ vuốt lông mềm trên đầu tiểu hồ ly.

Sờ thích ghê cơ.

Đại Thiên Cầu đại nhân cảm giác điểm đáng yêu ngủ say trong lòng mình đã thức tỉnh vì con tiểu hồ ly này, nguyên liệu thức tỉnh chính là lòng toàn thân con tiểu hồ ly này.

Yêu hồ thích những thứ đẹp, nên hắn cũng không thể để mình xấu được. Bộ lông trên người là vũ khí lợi hại để quyến rũ tiểu cô nương, đương nhiên ngày nào cũng phải chải chuốt tỉ mỉ, chỉnh tề đến mức chẳng tìm được chỗ rối nào, lúc sờ thấy rất giống lụa, không mượt bằng lụa nhưng lại có cảm giác ấm áp xấp bóng mà lụa là không có.

Đại Thiên Cầu không nhịn được lại sờ thêm mấy cái, lúc rút tay lại cảm giác mình thay đổi thật rồi.

Nếu Yêu Hồ có thể duy trì trạng thái tiểu hồ ly mãi thì tốt. Đại Thiên Cầu đại nhân ích kỷ nghĩ.

Buổi tối, đại hán Hồ Điệp Tinh bẫy thước ôm đến một cái thùng toàn lông vũ rụng của Đại Thiên Cầu, để ở cửa. Đại Thiên Cầu đem cái thùng vào, đưa tay ấn ấn chỗ lông vũ của mình chất non nửa thùng, cảm thấy vẫn còn rất mềm, thế là để tiểu hồ ly vào trong. Cái thùng để ở bên gối, Đại Thiên Cầu nghe tiếng hít thở của hồ ly nhỏ, ngủ một giấc thật ngon.

Trước đây, y đã kiềm nén quá nhiều dẫn đến toàn bộ cảnh mộng đều thành ác mộng tối đen. Trong mơ, y không hề tự do mà phải khuất phục làm thức thần của một nam nhân, thành một con chó nói gì cũng nghe. Đám yêu quái bị giết phủ kín con đường trước mặt y, cả thế gian đều là tiếng kêu thê thiết, khắp thế gian đều là oán linh mãi chẳng chịu tan của yêu quái bị giết. Chủ nhân của y, dùng cách đối xử với một con chó ép y quỳ xuống, nhét vào cơ thể y yêu lực của đủ loại yêu.

“Xem đi, ta đã cho ngươi sức mạnh vượt qua cả tưởng tượng!”

“Ngươi chỉ có giết chó, giết chó không ngừng, như thế mới có thể mạnh lên!”

“Vứt bỏ cái thứ chính nghĩa đó đi, cho là yêu tốt hay yêu ác, trong mắt người phạm, các ngươi chỉ là yêu thôi.”

“Chỉ có kẻ mạnh mới có thể tồn tại được.”

Bầu trời trên đầu Đại Thiên Cầu mang hai màu đen đỏ, như miếng vải tang đen dính máu. Yêu lực của vô số yêu quái di chuyển trong cơ thể y, như muốn bóp nát chút lý trí cuối cùng trong y.

Không, y không thể thành ác yêu.

Nhưng y đã giết nhiều yêu quái chẳng phân tốt xấu như thế, ai còn nghĩ y là yêu tốt nữa.

Ai còn chấp nhận lại gần y?

Chắc chắn là, trốn còn chẳng kịp...

Đại Thiên Cầu mỗi lần giật mình tỉnh lại từ cơn mộng đều cảm thấy trời đất quay cuồng, chỉ có điên cuồng kiểm tra tay mình mãi, xác định trên tay không có dính chút máu nào mới có thể an tâm chút đỉnh.

Giấc mơ kia chân thực quá đổi, chân thực như chính mình đã từng trải qua.

Nhưng sau khi Yêu Hồ đến rồi, tình hình có thay đổi chút chút.

Đại Thiên Cầu mở mắt, nhìn thấy tên lông xù mì đang nằm trước ngực mình, không tự chủ được mà cong môi, đưa tay vuốt nhẹ cái đuôi mấy cái.

Gay rồi, sức hấp dẫn của cái đuôi này mạnh quá. Đại Thiên Cầu vừa vuốt đuôi vừa tự trách mình.

Yêu Hồ không hề nằm ngủ trên người Đại Thiên Cầu, cái tay Đại Thiên Cầu vuốt đuôi hắn vừa rụt lại, hắn liền vẩy đuôi thật mạnh, bò lên há miệng ngoạm vào cằm Đại Thiên Cầu.

Dùng lực không lớn, đối với Đại Thiên Cầu thì hoàn toàn không xi nhê.

“Sao thế?” Đại Thiên Cầu ngồi dậy, Yêu Hồ cũng rời miệng ra, rơi vào lòng Đại Thiên Cầu.

“Tiểu sinh... Tiểu sinh hình như có gì đó khác thường.” Yêu Hồ ngửa mặt lên nhìn Đại Thiên Cầu, tầm nhìn vừa vắn có thể thấy rất rõ dấu răng trên cằm Đại Thiên Cầu đại nhân.

Đại Thiên Cầu hơi ngẩn ra, giơ tay che đi dấu răng, tiếp tục hỏi: “Thấy người không khỏe hả?”

Lúc là hồ ly có lông che phủ nên cũng không rõ ràng lắm, giờ hóa thành hình người, bị bệnh gì là có thể nhìn thấy hết.

Trên khuôn mặt tuần tú của Yêu Hồ, chỉ trong một đêm đã mọc đầy mụn đỏ lít nhít.

“Tiểu sinh ngủ dậy đã biến thành thế này rồi.” Yêu Hồ vẩy đuôi, ầm ục, “Tiểu sinh thế này sẽ dọa sợ các cô nương mất.”

Đã là lúc nào rồi còn nghĩ đến cô nương... Đại Thiên Cầu bất lực. Y rướn sát lại nâng cằm Yêu Hồ lên nhìn kỹ mụn đỏ, cuối cùng ra kết luận ——

Yêu Hồ dị ứng rồi.

Hơn nữa nguyên nhân dị ứng tám phần mười là do lông vũ của y.

Đại Thiên Cầu hơi chột dạ, khuôn mặt nhỏ bé xinh xinh đang yên đang lành lại thành thế này, ai nhìn cũng thấy không thoải mái.

“Ta đưa người đi tìm lang trung nhé.”

“Tiểu sinh không muốn mang bộ dạng này đi gặp người ta.” Yêu Hồ cúi đầu, đảo mắt cái đã biến thành hồ ly.

“Thế này... Về hình hồ thì không khám được đâu.” Đại Thiên Cầu khó xử nhìn Yêu Hồ nằm dưới đất vẫy đuôi, nghĩ lại rồi đề nghị, “Chỗ ta có cái mặt nạ, người đeo vào rồi cùng ta xuống núi vậy.”

Yêu Hồ gật gật đầu, nhưng sau khi Đại Thiên Cầu lấy mặt nạ ra thì lại rú lên, vừa lăn vừa bò rúc vào trong góc tường, “Không! Mặt nạ xấu như thể tiểu sinh không thèm đeo đâu!”

“Xấu lắm à?” Đại Thiên Cầu nghi hoặc nhìn mặt nạ màu đỏ trong tay, “Ta thấy cái mặt nạ này cũng đẹp lắm mà...”

3. Chương 3: Công Lược Đuôi 15%

Yêu Hồ cuối cùng vẫn dùng hình dáng hồ ly, để Đại Thiên Cầu ôm xuống núi. Dưới chân núi, Đại Thiên Cầu thu đôi cánh to đùng của y lại, nhặt một chiếc giỏ rách bên bờ ruộng, lót ít cỏ vào rồi để Yêu Hồ vào trong. Mỗi khi gặp người hỏi, y đều lễ độ đáp trong rổ là con chó con gãy chân của y.

Yêu Hồ nằm trong giỏ khinh thường trợn mắt, nhưng có việc cầu người cũng chỉ có thể vào tai trái ra tai phải, còn mấy móc học tiếng chó sủa mấy tiếng biểu lộ sự ngoan ngoãn của mình.

Sau đó được một đứa trẻ ném vào trong giỏ một miếng xương có thịt.

Yêu Hồ vốn đang đói bụng sẵn nên ôm miếng xương gặm, liếm sạch sẽ vụn thịt trên miếng xương, liếm xong còn ngậm miếng xương không, nhìn về phía Đại Thiên Cầu, nghiêng đầu chớp mắt mấy cái, ý hỏi Đại Thiên Cầu có muốn ăn không.

“Ta không nhận đồ ăn xin.”

“Ngài không phải chó sao? Làm gì có chó không ăn xương?”

“Ta... ta không phải chó.”

“Thế ngài không thích ăn thịt à?” Yêu Hồ lại liếm miếng xương, “Không ăn thì thôi, tiểu sinh cũng chẳng muốn cho ngài đâu.”

“...Người cứ từ từ ăn.” Đại Thiên Cầu cố gắng kiềm nén cảm xúc muốn vứt cả giỏ lẫn cáo đang dâng lên trong lòng, bình tĩnh lại rồi mới hỏi: “Vậy lang trung giang hồ kia ở đâu?”

Yêu Hồ cắn xương răng rắc, dẫu môi nói lẩm bẩm: “Đã bảo là lang trung giang hồ thì tức là ở giang hồ rồi còn gì.”

Đại Thiên Cầu một lần nữa muốn vứt cả giỏ lẫn cáo đi.

“Giang hồ lớn như vậy, đi đâu tìm?”

“Hãy... thì tùy ngài thôi.”

Lần này Đại Thiên Cầu cuối cùng cũng không nhịn được mà vứt cả giỏ cả cáo đi. Yêu Hồ bám giỏ xoay 1080 độ thật đẹp trên không trung, nhảy ra ngoài trước khi cái giỏ rơi xuống đất một giây, giận dữ gầm Đại Thiên Cầu: “Cái đồ ác yêu kia!”

Đại Thiên Cầu hừ lạnh một tiếng, nhắc chân bỏ đi.

Yêu Hồ túm ống quần y, “Cái đồ ác yêu nhà người, giờ muốn vứt bỏ tiểu sinh phải không?”

Đại Thiên Cầu hít một hơi, vẩy chân mấy lần không hất được Yêu Hồ ra, nộ khí xộc lên não, vừa há miệng đã gào: “Có ai không! Ta bắt được một con hồ ly tinh!”

“Này!” Yêu Hồ sợ đến ngây người, nhìn xung quanh phát hiện không có ai xong mới thở phào, bám quần áo Đại Thiên Cầu bò lên vai y, không nói năng gì dùng cái đuôi to tát y.

Đại Thiên Cầu túm lấy đuôi Yêu Hồ xách ngược hất lên, tức giận đến giọng cũng ngắt quãng, “Như ta thấy, ác yêu là người.”

“Người nói cái gì mà màu mè vậy, tiểu sinh nghe không hiểu.”

“Người tự xưng là tiểu sinh không có tư cách nói ta.”

“Ồm... ta nói người nói cái gì vậy? Lão tử nghe không hiểu tí gì hết.”

“Ta nói...” Đại Thiên Cầu nhắc con cáo nhỏ lên, đến tận khi tầm mắt hai bên ngang bằng nhau, trong ánh mắt y gần như tóe cả lửa, “Lão tử nói, ngươi là ác yêu, ngươi là đồ cáo ranh không biết điều.”

Yêu Hồ chớp chớp mắt, chớp đuôi động đậy trong tay Đại Thiên Cầu, mở miệng đối đề tài, “Đại Thiên Cầu đại nhân, đuôi tiểu sinh mềm lắm đúng không?”

Đại Thiên Cầu ngẩn ra.

“Đuôi tiểu sinh có phải sờ rất thích không?”

“...Phải.”

“Đại Thiên Cầu đại nhân rất thích đuôi tiểu sinh phải không?”

“...”

“Phải không?”

“...Phải.”

Yêu Hồ nghe đến đó đột nhiên nheo mắt lại, ngoác mồm ra chửi: “Nếu lão tử là ác yêu thì đã xử gọn ngươi rồi, ngày nào cũng vuốt đuôi lão tử, lông cũng bị vuốt đến rụng rồi! Lại còn nuôi trai cơ bắp trong sân! Má nó lại còn là bướm bướm! Bướm bướm! Bướm bướm!” Yêu Hồ càng nói càng kích động, bốn chân chồi đập lung tung, móng vuốt sắc nhọn đã thò ra.

Đại Thiên Cầu chỉ có thể thối lui tránh hồ yêu đang giờ vuốt ra cào y, đi nhanh mấy bước nhặt cái giỏ lên bỏ Yêu Hồ vào trong, lại nhặt ít lá rụng phủ kín Yêu Hồ lại rồi cứ thế xách, vừa hỏi thăm vị lang trung giang hồ kia vừa đi về phía trước.

Đến khi tìm được vị lang trung giang hồ Bát Bách Bí Khâu Ni, Yêu Hồ đã thành bộ dạng chẳng còn thiết sống, nằm chống vó trong giỏ, đầu lười rũ xuống như chết đến nơi. Đại Thiên Cầu giải chú trên người hắn, lại thò tay gỡ bọng hắn, không được đáp lại bèn ngẫm nghĩ, túm phất lấy bì hắn.

Bát Bách Bí Khâu Ni đứng bên cạnh “ôi chao ôi chao” hai tiếng, cười nhìn Yêu Hồ đang định liều mạng với Đại Thiên Cầu, đi lên hòa giải, ôm Yêu Hồ vào lòng vuốt lông, hỏi: “Không biết hai vị đại nhân đến có việc gì?”

“Ta nghe nói ngài là lang trung có tiếng nên đặc biệt đưa ái sủng của ta đến đây chữa trị.” Đại Thiên Cầu cố ý nghiêng hai chữ “ái sủng”, làm Yêu Hồ cúi đến xù lông cả người.

“Ta chỉ biết vài thuật trị bệnh thôi, không tính là lang trung được.” Bát Bách Bử Khâu Ni cười nói, “Vây ái sủng của đại nhân bị bệnh gì?”

“Tiểu sinh không có bệnh! Kẻ có bệnh là y ấy! Lông y sắp rụng trụi rồi!” Yêu Hồ giãy giụa trong lòng Bát Bách Bử Khâu Ni, không để ý thấy sắc mặt Đại Thiên Cầu lập tức trở nên rất phức tạp.

Bát Bách Bử Khâu Ni lập tức hiểu nỗi lo trong lòng Đại Thiên Cầu, giải thích: “Hai vị đại nhân không cần lo lắng, ta thường qua lại với yêu mà.” Đang nói thì một tiểu cô nương cười chạy đến, nhìn thấy Yêu Hồ và Đại Thiên Cầu thì hơi sững ra, lập tức dừng chân, mặt thoáng ngượng ngùng.

Bát Bách Bử Khâu Ni chào: “Huỳnh Thảo cô nương.”

Huỳnh Thảo đáp một tiếng rồi đi vào bên trong.

Yêu Hồ vừa nhìn thấy Huỳnh Thảo liền tỉnh người ngay, lại giãy giụa muốn nhảy ra khỏi lòng Bát Bách Bử Khâu Ni, không thấy Đại Thiên Cầu bên cạnh đang ném cho hắn ánh mắt sắc như dao.

Tiểu tử khôn kiếp thấy sắc là mắt sáng.

Huỳnh Thảo sợ rút lùi ra sau, tay nắm chặt nhánh bồ công anh cực lớn, mặt hoảng sợ nhìn Yêu Hồ, suýt nữa là định bạo kích hắn.

Đại Thiên Cầu nhìn chăm chăm vào cục bồ công anh to đùng, thấy lòng lại ngứa ngứa.

Muốn véo một cái quá.

Nhìn mềm mềm có vẻ véo sướng lắm.

Yêu Hồ bên kia đã nhảy ra khỏi lòng Bát Bách Bử Khâu Ni, tung tăng lao lên người Huỳnh Thảo, bị Huỳnh Thảo cầm bồ công anh đập vào mặt.

“Í da——”

Yêu Hồ bay ra.

Đại Thiên Cầu thấy thế lập tức giơ cánh túm lấy một cái chân cáo, kéo Yêu Hồ vào lòng, vững vàng đáp xuống.

Yêu Hồ ngờ ngác rúc trong lòng Đại Thiên Cầu, sau khi định thần lại cảm thấy mặt mình không còn ngứa

nữa.

“Tiểu sinh... Tiểu sinh hình như hết dị ứng rồi.” Yêu Hồ nhìn về phía Huỳnh Thảo, người kia mở mắt thật to, rõ ràng đang rất phòng bị. Yêu Hồ lại chuyển tầm mắt sang bờ công anh lấp lóe ánh huỳnh quang phía sau Huỳnh Thảo, đang nghĩ thứ này sao lại to thế nhỉ, đuôi lại bị vuốt.

Đại Thiên Cầu cũng đang nhìn chăm chăm vào bờ công anh, càng nhìn tay càng ngứa, vừa hay Yêu Hồ đang ôm trong lòng, thế là tiện tay vuốt đuôi hắn.

Yêu Hồ bực mình, hắn ngoạc mồm cắn Đại Thiên Cầu một cái, nhân lúc Đại Thiên Cầu buông tay mà nhảy xuống, cấp tốc vòng ra sau Huỳnh Thảo, cướp lấy bờ công anh to rồi chạy mất.

Huỳnh Thảo còn chưa kịp phản ứng thì tay đã trống trơn, lập tức ngẩn ra.

Bảo cướp sắc cơ mà? Cướp bờ công anh là kiểu hồ ly gì vậy.

“Ây da ây da.” Bát Bách Bĩ Khâu Ni khẽ lắc đầu, “Vị đại nhân này đúng thật là không thể khiến người ta bớt lo mà.”

“Như thế ít ra vẫn hơn người một lòng muốn chết chứ?” Huỳnh Thảo đi đến đứng trước mặt Bát Bách Bĩ Khâu Ni, “Vị đại nhân người chờ có phải không chịu quay lại không?”

“Ngài ấy chắc chắn sẽ quay lại lấy mạng ta.” Bát Bách Bĩ Khâu Ni nói, vẻ mặt chẳng hề có chút sợ hãi cái chết nào, mà lại có vài phần hạnh phúc, dường như rất khát khao đến ngày được chết.

Đại Thiên Cầu không hiểu lắm.

Bát Bách Bĩ Khâu Ni vừa lúc đọc hiểu hàm ý trên mặt Đại Thiên Cầu, giải thích: “Đối với ta mà nói, bắt lão bất tử thực sự là một việc rất hành hạ.”

“Người không phải phạm nhân sao?”

“Không, ta là phạm nhân.” Bát Bách Bĩ Khâu Ni nhìn ra ngoài, “Nói đúng ra, trước khi ta ăn thịt nhân ngư, ta là phạm nhân.”

Thịt nhân ngư, người ăn vào có thể trường sinh bất lão, vĩnh viễn thanh xuân.

Lại nói Yêu Hồ, hắn ngậm cạnh bờ công anh đi rồi cũng không dám chạy ra đường lớn, chọn rất mấy con hẻm nhỏ mà đâm bừa, kết quả vừa chui vào đã đụng phải người, va đập quá mạnh khiến Yêu Hồ ngã bệt mông xuống đất, bờ công anh trong miệng suýt nữa thì rơi mất.

Người bị Yêu Hồ đụng phải đứng ngược sáng, trên vai trống không, không có đầu.

4. Chương 4: Công Lược Đuôi 30%

Yêu Hồ vừa ngược mắt lên nhìn vị nhân huynh không có đầu đứng trước mặt, lập tức sợ đến đần cả người, quên luôn mình chính là yêu quái, suýt nữa thì la câu “Có yêu quái” ra.

Cuối cùng, Yêu Hồ cắn chặt bờ công anh trong miệng, từ từ rút ra sau hai bước, nhắm chuẩn thời cơ mà nhảy một cái, đập tường định đi vòng qua bên cạnh vị nhân huynh không đầu, kết quả vừa đi qua nhân huynh không đầu chưa được hai bước đã bị một vật nặng đập trúng đầu. Lúc Yêu Hồ rơi xuống đã quay đầu lại nhìn, suýt nữa thì chửi ra tiếng——

Cái tổ sư cha nhà ngươi, lại có loại lấy đầu đánh người à?

Tháo được cả đầu ra kìa, hoành tráng ghê cơ!

Yêu Hồ miễn cưỡng đứng vững lại, lườm quái nhân đang thông thả gọi đầu về cổ, nghe răng như muốn đánh một trận với gã.

Nhưng nhân huynh không đầu dường như không có ý đánh nhau, gã nhìn Yêu Hồ ngậm nhánh bờ công anh, mở miệng nói: “Thứ trong miệng ngươi... là của Huỳnh Thảo phải không?”

Yêu Hồ cắn chặt răng, vẫn nghe răng như trước.

Nhân huynh không đầu thở dài, “Một con hồ ly nhỏ bé như ngươi, làm gì không làm vì sao lại muốn đi ăn trộm chứ?”

Ai bảo trộm chứ, rõ ràng là cướp quang minh chính đại mà. Yêu Hồ cãi lại trong bụng. Hắn lườm nhân huynh không đầu một hồi, cảm thấy tên trước mặt này không phải đang cố ý kiếm chuyện, bèn bỏ bờ công anh xuống, dùng chân cẩn thận giữ chặt, giờ mới lên tiếng: “Tiểu sinh và Huỳnh Thảo tiểu thư là bạn tốt.”

“Nếu là bạn tốt, vì sao phải ngậm bờ công anh này chui rúc hang cùng ngõ hẻm?”

“Tiểu sinh chỉ muốn chơi trò giấu đồ với Huỳnh Thảo tiểu thư thôi.” Yêu Hồ nghiêng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh, trông cực kỳ vô tội, “Đúng rồi, tiểu sinh vẫn chưa thỉnh giáo...”

“Thủ Vô.” Nhân huynh không đầu báo danh.

“Ồ, Thủ Vô huynh, tiểu sinh Yêu Hồ, hạnh ngộ hạnh ngộ.” Yêu Hồ vừa nói vừa chuẩn bị thò chân chuồn, kết quả người vừa mới xoay đi đã bị một sợi dây quần lấy eo, kéo phắt về tay Thủ Vô.

Thủ Vô bóp cổ hắn, lông mày cau thành một cục, “Yêu Hồ tiên sinh còn nói cái gì mà chơi trò chơi chứ, lòng không thẹn vì sao phải chạy?”

Yêu Hồ chết đến nơi vẫn cứng miệng: “Tiểu sinh sợ... sợ lát nữa Huỳnh Thảo tiểu thư đuổi tới, trò chơi giấu đồ này sẽ không vui nữa...”

“Nói dối!”

“Không, tiểu sinh không...”

Còn chưa dứt câu, Yêu Hồ đã bị tiểu huynh đệ Thủ Vô chính trực đè lên tường đánh cho nhừ tử, sau đó lại bị túm lông gáy, cùng với nhành bồ công anh kia, đem về nơi ở của Bát Bách Bử Khâu Ni.

Cái gọi là bắt được cả người lẫn tang vật, chính là tình hình lúc này.

Thủ Vô vừa vào cửa đã ném Yêu Hồ xuống đất, chẳng có chút thương hương tiếc ngọc nào. Đại Thiên Cầu ngồi một bên uống trà do Bát Bách Bử Khâu Ni pha, nhướn mày cười trên nỗi đau khổ của người khác, y đặt chén trà đứng dậy, dùng mũi chân cọ cọ vào cái bụng của Yêu Hồ te tua toát mồ hôi.

Yêu Hồ vẫy vẫy tai, ra hiệu mình vẫn còn sống.

“Huỳnh Thảo không ở đây sao?” Thủ Vô nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Huỳnh Thảo và Bát Bách Bử Khâu Ni đâu, bèn quay sang yêu quái trông vẫn còn khá đáng tin còn lại trong phòng, cũng chính là Đại Thiên Cầu, mà hỏi.

Đại Thiên Cầu trả lời: “Hai người họ ra ngoài hái thuốc rồi.”

Thủ Vô gật đầu, nhìn nhành bồ công anh trong tay, do dự một hồi rồi đưa cho Đại Thiên Cầu, “Ta còn có chút việc, có thể phiền người đưa cái này cho Huỳnh Thảo không?”

Đại Thiên Cầu nheo mắt lại, y nhận lấy bồ công anh, đáp: “Đương nhiên là không thành vấn đề.”

“Vậy thì phiền người rồi... A còn nữa, con hồ ly thối tha dưới đất kia cũng mong người trông giúp, lát nữa giao cho Huỳnh Thảo xử lý.”

“Ta biết.”

Dáng vẻ hiền lành vô hại của Đại Thiên Cẩu đã khiến y hoàn toàn đạt được sự tín nhiệm của Thủ Vô.

Thủ Vô chết cũng không ngờ được rằng, gã vừa ra khỏi cửa không lâu, Đại Thiên Cẩu đã bế Yêu Hồ lên, cầm cây bồ công anh kia, giang cánh thoáng cái đã chạy bật dạng.

Còn Bát Bách Bử Khâu Ni cầm trà quả về nhìn thấy mấy sợi lông chim đen lưu lại trong sân, chỉ có thể dằn người ra.

“Ôi chao ôi chao, Đại Thiên Cẩu đại nhân đi mà cũng chẳng chào gì cả...”

Đại Thiên Cẩu ôm Yêu Hồ bay đến một chỗ không người rồi hạ xuống, đứng vững xong bèn ngồi xổm xuống, để Yêu Hồ và bồ công anh xuống đất.

Yêu Hồ không biết Đại Thiên Cẩu định làm cái quỷ gì, nghiêng đầu nhìn y, ánh mắt vô cùng nghi hoặc.

Đại Thiên Cẩu nhìn nhìn Yêu Hồ, lại nhìn nhìn bồ công anh, nhíu mày như đang đau khổ lựa chọn.

Yêu Hồ đột nhiên có dự cảm không lành, theo bản năng ôm chặt đuôi của mình.

Hoàn toàn không ngoài dự liệu của hắn, một giây sau, Đại Thiên Cẩu thò ma trảo, một trảo túm lấy đuôi hắn, một trảo túm lấy bồ công anh.

Vò a vò.

Vò a vò.

Vò a vò.

Vẻ mặt như chuyên gia giám định da lông chuyên nghiệp.

Yêu Hồ rất muốn chửi người.

Đuôi tiểu sinh chẳng lẽ một cây bồ công anh cũng có thể sánh được sao?

Tuy cây bồ công anh này rất to, hơn nữa, rất rắn chắc...

Bị Đại Thiên Cẩu vò như thế mà cũng không vụn ra.

Cuối cùng Yêu Hồ không thèm ôm đuôi mình nữa, co người để Đại Thiên Cầu thích vò thì vò, chỉ khi Đại Thiên Cầu dừng tay mới hỏi một câu: “Tiểu sinh mềm hơn phải không?”

“Hình như thế...”

“Hơn nữa tiểu sinh còn cử động được.”

“Cái này đúng.”

“Tiểu sinh còn có nhiệt độ nữa.”

“Ừ...”

“Thế thì trả bồ công anh về đi?”

Đại Thiên Cầu không hiểu, “Vì sao? Ta không thể đem về sao?”

Yêu Hồ cúi, “Người có đuôi tiểu sinh là được rồi! Trả về!”

Đại Thiên Cầu: “Nhưng mà... không phải người trộm trước à...”

Yêu Hồ: “Tiểu sinh là cướp! Không phải trộm!”

Đại Thiên Cầu: “Có gì khác nhau?”

Yêu Hồ: “Lực không giống nhau.”

Đại Thiên Cầu bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Hình như thế.”

Yêu Hồ rất bất lực.

Cuối cùng, sau khi Yêu Hồ nửa ép buộc nửa dụ dỗ Đại Thiên Cầu xoa vò đuôi mình đủ mọi góc độ, cuối cùng cũng khuyên được Đại Thiên Cầu đi trả bồ công anh.

Đến chỗ ở của Bát Bách Bửu Khâu Ni, Đại Thiên Cầu mang theo Yêu Hồ nhẹ nhàng đáp xuống nóc nhà, Thử Vô dưới hiên hình như đang nhẹ giọng dỗ Huỳnh Thảo.

Thủ Vô: “Ta hái cho muối nhiều bồ công anh lắm này, muối xem... Ta thực sự không biết bọn họ lại chạy mất, nếu không chắc chắn lúc đó ta sẽ ở lại chờ muối về.”

Huỳnh Thảo: “Cây ấy ta phải dùng yêu lực nuôi từng chút từng chút mà lớn, không giống mấy cây cỏ này đâu.”

Thủ Vô: “Thế thì ta sẽ nuôi cho muối một cây to.”

Huỳnh Thảo: “Cái này... phải mất rất nhiều rất nhiều năm đấy.”

Thủ Vô: “Không sao, chỉ cần muối đồng ý chờ, ta chắc chắn sẽ cho muối một cây tốt hơn.”

Huỳnh Thảo: “Ừ...”

Yêu Hồ nhìn sang Đại Thiên Cầu, người kia cầm cây bồ công anh cũng đang nhìn sang hắn.

Yêu Hồ nhúc nhích đuôi mình.

Đại Thiên Cầu cắn răng vứt cây bồ công anh xuống, sau đó bế Yêu Hồ lên bay đi như chạy trốn.

Bỏ lại mấy cái lông chim màu đen chậm chậm rơi xuống.

Huỳnh Thảo nhìn thấy bồ công anh bị mất trở về liền phấn khích kêu lên, chạy ra sân nhặt, một cái lông chim vừa vụn rơi xuống đầu cô.

Thủ Vô đi sang, giơ tay nhẹ nhàng lấy lông chim xuống, cười nói: “Có thể tìm về được, thực sự tốt quá rồi.”

Huỳnh Thảo gật đầu, lát sau lại ngượng nghịu lên tiếng: “Thế... chuyện ban nãy huynh nói sẽ nuôi cho ta một cây to...”

“À, thế thì quên đi vậy.”

“Không quên được thì phải làm sao?” Huỳnh Thảo cúi đầu, mặt đỏ lên.

Thủ Vô cũng bắt đầu ngượng nghịu, gãi giơ tay cào cào tóc, “Thế thì ta nuôi cho muối là được.”

“Thật chứ?”

“Thật chứ.”

Bát Bách Bửu Khâu Ni nhìn đôi người nho nhỏ trong sân, lòng cảm khái vạn phần. Quả nhiên, cho dù sống bao lâu, cho dù là người hay yêu, tình cảm vẫn là chuyện đáng để lưu luyến vĩnh viễn.

Sau đó, Yêu Hồ kể lại chuyện này từ đầu đến đuôi cho Hồ Điệp Tinh nghe, Hồ Điệp Tinh nghe xong tỏ vẻ hiểu, “Người ghen phải không? Đại Thiên Cầu đại nhân có tình mới nên vứt bỏ đuôi người chứ gì.”

Yêu Hồ gơ móng cào, “Tiểu sinh thêm vào mà ghen, tiểu sinh chỉ sợ Thủ Vô cũng tấn cho y một trận thôi.”

Hồ Điệp Tinh chớp mắt mấy cái vẻ không tin, “Người nói thật chứ?”

“Tiểu sinh đương nhiên là nói thật rồi.”

Hồ Điệp Tinh vòng qua tai Yêu Hồ, nhìn về phía Đại Thiên Cầu đang chớp mắt cách đó không xa, do dự một hồi rồi không nói cho Yêu Hồ biết sự thật, rằng Đại Thiên Cầu đại nhân có thể dùng một chiêu đánh bay nửa cái mạng Thủ Vô.

5. Chương 5: Công Lược Đuôi 40%

Ở chỗ Đại Thiên Cầu được gần một tháng, Yêu Hồ triệt để khôi phục nguyên khí. Nguyên phí vừa khôi phục, chuyện vì Hồ Điệp Tinh mà bị bắt ép làm thú cưng liền bị tên nhóc hồ ly này vứt ra sau đầu.

Cuối cùng, trong một đêm mây đen gió lớn, Yêu Hồ nhân lúc Đại Thiên Cầu ngủ mà lén chuồn đi, đến mảnh giấy cũng chẳng nhả lại.

Hồ Điệp Tinh vốn đang ngủ trong tâm hoa, nghe tiếng động liền nhìn qua kẽ hở giữa cánh hoa, trông thấy một cái bóng vụt qua đầu tường cực nhanh, biến mất trong màn đêm mịt mù. Hồ Điệp Tinh biết đó là Yêu Hồ chạy mất, lòng thoáng buồn, đang chuẩn bị trở lại tâm hoa thơm ngọt ngủ tiếp thì hành lang ngoài vang lên tiếng guốc gỗ đi lại.

Lần này Hồ Điệp Tinh không ngủ được nữa, hẩn giương cánh bay ra ngoài, vòng hai vòng quanh Đại Thiên Cầu trong sân rồi đậu trên ngón tay đối phương đuổi ra.

“Ngài không đuổi theo sao?”

Đại Thiên Cầu lắc đầu, “Muốn đi thì cuối cùng vẫn chẳng giữ lại được, ta cưỡng cầu làm gì.”

Hồ Điệp Tinh cười khẽ, nói: “Đại Thiên Cầu đại nhân, ngài quả thực đã thay đổi rồi.”

“Ta trước đây như thế nào?”

“Ngài trước đây, là một yêu quái kiêu ngạo... có điều ta vẫn thích ngài hiện giờ hơn.”

Đại Thiên Cầu nghe nói vậy, cuối cùng cũng lộ chút nét cười, nhưng trong ánh mắt vẫn còn nhiều bi thương.

“Tuy không nhớ rõ lắm, nhưng ta trước đây... hình như đã làm rất nhiều việc sai trái.”

“Đó không phải lỗi của Đại Thiên Cầu đại nhân! Có trách, thì chỉ có thể trách kẻ ép ngài phải cúi đầu làm thức thần!” Hồ Điệp Tinh hơi kích động.

Đại Thiên Cầu nhẹ nhàng vuốt cánh Hồ Điệp Tinh, “Thôi, qua hết rồi.”

Chỉ có ngày nào cũng mơ thấy ác mộng thôi.

Có lúc Đại Thiên Cầu cũng nghĩ, đoạn quá khứ trước kia có phải cũng đáng sợ như trong mơ không, nhưng y không muốn hỏi Hồ Điệp Tinh dường như biết tất cả kia.

Như những gì y vừa nói vậy, muốn đi thì cuối cùng vẫn chẳng giữ lại được, dù là người hay vật, đều không thể cưỡng cầu.

Còn lúc này, Yêu Hồ hoàn toàn không biết toàn bộ quá trình mình trốn đi đều bị Đại Thiên Cầu nhìn thấy, còn đang rất là đắc chí, thậm chí còn bắt đầu ảo não vì sao mình lại bị giữ trong tay một con yêu quái ngu ngốc như vậy. Hắn chạy thẳng một đường xuống núi, vào thành, chuồn vào một cửa hàng may, trộm một bộ hoa phục đi. Hóa thành hình người ăn mặc chải chuốt một phen, lại là một công tử văn nhã. Yêu Hồ xoay quạt giấy của mình, nghênh ngang đi vào chốn phong lưu.

Hắn vẫn cực thích mùi son phấn ở đó, oanh oanh yến yến dán sát vào mình, đàn ca sáo nhạc nghe mà mát ruột.

Đại Thiên Cầu không được hưởng mùi vị này. Yêu Hồ nhìn mỹ nhân trước mặt đang cố gắng dùng điệu múa để làm mình hài lòng, bất giác nghĩ đến đại yêu quái thỉnh thoảng lại vò đuôi hắn.

Đại yêu kia, giờ có lẽ đã phát hiện hắn bỏ đi rồi, liệu có đang sốt ruột tìm hắn không? Yêu Hồ mở quạt, che đi nửa mặt dưới của mình, độc lưu lại đôi mắt chẳng biết còn quyến rũ hơn những cô gái bên cạnh bao nhiêu. Nhưng sâu trong con ngươi lại giấu một tia tàn nhẫn, coi tất cả những thứ nạp vào đều là con mồi trong rọ.

Yêu Hồ thất thần một lúc, khi hoàn hồn lại thì điệu múa đã xong, hắn thu quạt, cười khen nghệ kỹ trước mắt một tiếng hay.

Đại Thiên Cầu, kệ thầy y đi.

Đằng nào y cũng có một sân Hồ Điệp Tinh còn gì.

Ha, Hồ Điệp Tinh.

Thoáng cái mà Yêu Hồ đã đi gần nửa tháng, Đại Thiên Cầu như đã quên sạch hắn, cuộc sống vẫn thông thả nhàn nhã, không có việc gì thì ngồi dưới hiên uống rượu, hoặc là gọi Hồ Điệp Tinh ra đánh ván cờ.

Mãi đến một hôm, Hồ Điệp Tinh thực sự không nhịn được nổi khổ tương tư mà vào thành một chuyến, Đại Thiên Cầu mới biết được tin của Yêu Hồ——

Tên nhóc hồ ly hại hai mạng người, giờ đang bị trừ yêu sư truy sát.

Hồ Điệp Tinh nói rất vội vàng, Đại Thiên Cầu nghe chẳng lọt bao nhiêu, chỉ khi nghe đến câu cuối cùng mới ngẩn ra.

“Âm dương sư An Bội Tinh Minh kia cũng quay lại rồi, tiểu hồ ly phen này sợ là lành ít dữ nhiều.”

“An Bội Tinh Minh kia...”

“Đại Thiên Cầu đại nhân còn nhớ y sao? Hồi trước ngài giết... ừm, sau khi ngài làm những việc sai trái kia, là y đã kéo ngài trở về.”

“Ta nhớ.”

“Ngài lúc đó không hại mạng người, thế nên cũng chỉ bị tạm thời phong ấn yêu lực và ký ức, nhưng tiểu hồ ly thì khác.” Hồ Điệp Tinh nói, ngược mắt thấy Đại Thiên Cầu đứng dậy, vội hỏi: “Ngài muốn đi đâu?”

Đại Thiên Cầu giương cánh, trả lời: “Ta đi tìm Yêu Hồ kia. Tuy đã chạy trốn rồi, nhưng hắn lúc này vẫn là thú cưng của ta.”

6. Chương 6: Công Lược Đuôi 45%

Đại Thiên Cầu bay thẳng vào trong thành, lúc hạ xuống không kịp thu đôi cánh đen lại, khiến đôi nam đồng sinh đôi trên đường sợ đến khóc oa oa.

Chuyện Yêu Hồ hại người đã lan khắp thành từ lâu, mọi người thấy yêu quái đều sợ tránh không kịp, chẳng mấy chốc phố đã bật bóng người. Đại Thiên Cầu đi trên con phố không người, liếc thấy những người đã trốn đi kia đang quan sát y qua khe cửa sổ, ánh mắt mang vẻ sợ hãi và hận thù vô cớ.

Đại Thiên Cầu nhẹ cong môi, bước qua con phố vạn tượng trần ai, như bước qua vạn tượng ngăn cách giữa người và yêu trên thế gian này. Y đứng trước cửa một nhà, giơ tay gõ nhẹ, hỏi: “Xin hỏi, Yêu Hồ hại người kia hiện đang ở đâu?”

Người trong cửa siết chặt then cài, run run không biết có nên đáp hay chẳng.

Đại Thiên Cầu chờ một lúc, thấy không có ai trả lời, bèn đổi sang nhà khác, gõ cửa xong vẫn là câu nói kia.

“Xin hỏi, Yêu Hồ hại người kia hiện đang ở đâu?”

Sau khi hỏi mấy nhà, cuối cùng cũng có người đánh bạo hét một câu: “Các người đều là yêu quái, người lại không biết hẩn ở đâu à?! Đừng có giả vờ giả vịt hỏi han khắp nơi nữa, bọn ta sẽ không giao mạng vào tay các người đâu!”

Đại Thiên Cầu nghe vậy, nhẹ nhướn mày, buông tay rồi nói: “Ta không giống ác yêu kia, ta đến đây, chính là để giết ác yêu, để thể hiện đại nghĩa của ta.”

Nhưng câu này, đâu có mấy người nghe mà chịu tin.

Con người trong trạng thái sợ hãi cực độ luôn sẽ làm những việc không thể giải thích được, cho dù Đại Thiên Cầu không hề có ý hại người, nhưng sự tồn tại của y chính là nguồn cơn sợ hãi.

Có người bắt đầu hắt máu chó đen về phía Đại Thiên Cầu, hi vọng có thể trừ khử được thứ tai họa kia.

Đại Thiên Cầu nhìn máu chó hắt thẳng về phía mình, lòng cũng nổi cơn giận dữ, hai cánh rung lên, dựng tấm chắn bằng gió cản lại hết chỗ máu, thậm chí còn hắt ngược lại vào người kẻ dội.

Người kia như bị máu văng vào bỗng rã, đứng ngay bên đường mà gào thét lên, vừa chạy vừa la “Yêu quái giết người rồi”. Người không biết chuyện nhìn thấy vết máu trên người gã, tưởng là Đại Thiên Cầu động thủ với con người thật, thế là lại càng sợ hãi, càng co chặt trong nhà mình.

Cả con đường như đã chết hẩn.

Đại Thiên Cầu tiếp tục đi về phía trước, đầu mày cau chặt.

Yêu Hồ à Yêu Hồ, người đã làm chuyện tàn nhẫn cỡ nào cơ chứ...

Sao lại dễ phạm nhân sợ đến như vậy.

Cũng may là trong thành chỉ có người sợ yêu, yêu không hề sợ đồng loại của mình.

Đại Thiên Cầu nhìn thấy Thủ Vô ngồi xổm trên nóc nhà ở một chỗ rẽ, Thủ Vô thấy y bèn vươn tay chỉ về một phía.

Đại Thiên Cầu biết Thủ Vô đang nói với mình hướng đi của Yêu Hồ, vừa định nói cảm ơn thì nghe thấy Thủ Vô nói.

“Ta khuyên người đừng sang đó, An Bội Tinh Minh và mấy trù yêu sư nữa cũng đang ở đó.”

“Ồ đó làm gì?”

“Dùng Yêu Hồ để thay thế Bát Bách Bửu Khâu Ni.” Thủ Vô đứng dậy, nói từng chữ một, “Làm vật tế sống.”

“Vật tế sống...” Đại Thiên Cầu lặng lẽ nhắc lại.

Thủ Vô nói tiếp: “Yêu lực trên người người mạnh hơn hồ ly kia nhiều, nếu người sang đó, chưa biết chừng hai người đều bị tế sống luôn. Đằng nào thì đám âm dương sư và trù yêu sư kia, thấy yêu quái cái là lại rồ lên, hận không thể giết chết hết tất cả yêu quái trên đời.”

Đại Thiên Cầu không nói gì nữa.

Y thừa nhận Thủ Vô nói không sai, nhưng trong ấn tượng của y, âm dương sư An Bội Tinh Minh là ngoại lệ. Có điều, trước khi gửi gắm hi vọng cho ngoại lệ này, Đại Thiên Cầu tin chắc, kẻ hại hai mạng người kia không phải là Yêu Hồ.

Vì Hồ Điệp Tinh nói, hai người chết đều là nam nhân.

Mà con cáo ranh kia, tuyệt đối không ra tay với nam nhân.

7. Chương 7: Công Lược Đuôi 60%

Thủ Vô nhảy từ trên nóc nhà xuống, đứng bên cạnh Đại Thiên Cầu. Gã vốn thấp hơn Đại Thiên Cầu một khúc, nhưng khí thế quanh thân gã lúc này lại không thua gì Đại Thiên Cầu.

Gã nói: “Người muốn cứu con hồ ly kia, ta cũng muốn đi cứu Bát Bách Bĩ Khâu Ni, tuy nàng một lòng muốn chết, nhưng ta rất tùy hứng, không muốn để nàng chết.”

Đại Thiên Cầu im lặng.

Thủ Vô nói: “Trong cuộc đời, ai mà chẳng có người quan trọng chứ.”

Đại Thiên Cầu ngẩn ngơ, “Quan trọng...”

“Con hồ ly kia chẳng lẽ không quan trọng với người?” Thủ Vô nhìn Đại Thiên Cầu, “Không quan trọng thì người giải thích thế nào về hành động hiện giờ? Đã có người hắt máu chó đen vào người người rồi, sao người vẫn không đi?”

“Yêu Hồ kia, là vật nuôi của ta...”

“Người nói thế nào cũng được, ta cũng chẳng quan tâm đến mạng con hồ ly kia.” Thủ Vô sải bước, “Ta chỉ muốn Bát Bách Bĩ Khâu Ni sống tiếp mà thôi, xét từ điểm này mà nói, chúng ta là kẻ thù.”

Vật tể sống hai chọn một, giữa Bát Bách Bĩ Khâu Ni và Yêu Hồ, nhất định phải chết một.

Tim Đại Thiên Cầu trĩu xuống, y đuổi theo Thủ Vô, đi về phía Yêu Hồ đang ở. Trên đường đi y vẫn nghĩ những lời Thủ Vô vừa nói – Yêu Hồ kia, rốt cuộc có vị trí như thế nào trong lòng y.

Có lẽ chỉ là một thần khí sưởi ấm rất tiện dụng, ôm rất sướng...

Có lẽ chỉ là một món đồ chơi biết cử động biết nói chuyện, thỉnh thoảng còn có thể nhe răng xù lông với y...

Có lẽ chỉ là một con thú nuôi chưa được thuần tính, khiến y rất là đau đầu...

Như vậy, Yêu Hồ đối với y cũng chẳng phải đặc biệt quan trọng gì. Nhưng Đại Thiên Cầu bỗng nhớ lại cảnh tượng Yêu Hồ lén trốn khỏi y, một góc nào đó trong lòng bỗng cô quạnh đến điên dại.

Y đã quá cô quạnh, sự xuất hiện của Yêu Hồ rất thích hợp để bù đắp chỗ trống trong lòng y.

Nếu như điều này có thể chứng minh được sự tồn tại của Yêu Hồ là quan trọng, vậy thì Đại Thiên Cầu thừa nhận, hồ ly kia đối với y, rất quan trọng.

Quan trọng đến mức y không thể chấp nhận được mất đi.

Khi Thủ Vô và Đại Thiên Cầu đến chỗ Yêu Hồ, An Bội Tinh Minh đã vẽ xong chú trói buộc, Yêu Hồ bị vây cứng trong bùa chú, đã hiện về nguyên hình.

Bên cạnh An Bội Tinh Minh là Bát Bách Bĩ Khâu Ni, nàng nhìn Yêu Hồ, ánh mắt ngập tràn lo lắng.

Trừ hai người này ra, xung quanh bùa chú còn có mấy trừ yêu sư, một đại thúc để tay trần chân cà thọt trong đó dường như hận Yêu Hồ thấu xương, cứ ồn ào mãi bắt An Bội Tinh Minh mau ra tay.

Đại Thiên Cầu nhìn hồ lô rượu đeo bên eo trừ yêu sư kia, nhận ra hẳn chính là trừ yêu sư nửa mùa ngày trước đã ra tay với Yêu Hồ – Yêu Hồ nói xấu trừ yêu sư này rất nhiều, bao gồm cả làm xấu hình tượng hẳn. Giờ xem ra, lời Yêu Hồ không thể tin hết được.

Trừ yêu sư này ngoại trừ ăn mặc hơi cục súc một chút, tướng mạo trông cũng khá – mắt mày sâu thẳm, râu ria dài cũng rất có vị từng trải của nam nhân trưởng thành.

Đại Thiên Cầu ngồi xổm trên tàng cây mà dấu mũi, sau đó lại hướng tầm mắt sang Yêu Hồ.

Ngoài dự đoán của y, Yêu Hồ không khóc la “Tiểu sinh oan uổng” mà thản nhiên nằm dưới đất, như đã nhìn thấu sinh tử.

Chẳng lẽ con cáo nhép này bị tẩy não rồi? Đại Thiên Cầu khó hiểu cau mày.

Thủ Vô đứng cạnh Đại Thiên Cầu, cũng cau mày, có điều tầm mắt gã hướng về phía Bát Bách Bĩ Khâu Ni.

An Bội Tinh Minh đã cảm nhận được sự tồn tại của Đại Thiên Cầu ngay khi y bay lên ngọn cây, thấy mấy trừ yêu sư trước mặt đều dồn sự chú ý vào Yêu Hồ, lòng không khỏi bất lực, nhưng cũng nhẹ lòng hẳn đi – nếu hai bên đánh nhau, y thực sự không biết nên giúp ai.

Chuyện Yêu Hồ, An Bội Tinh Minh có nghe nói rồi, cũng âm thầm điều tra một hồi, biết hai nam nhân kia không chết dưới tay Yêu Hồ, Yêu Hồ chỉ làm cừu thế mạng cho tiểu cô nương hẳn quý mà thôi. Nhưng những trừ yêu sư này lại chắc chắn Yêu Hồ chính là hung thủ hại người, trời vừa sáng đã âm ỉ đòi xử tử hẳn, An Bội Tinh Minh lấy cớ dương khí ban ngày quá nặng không có lợi cho việc dẫn dụ ác yêu âm giới mới miễn cưỡng ngăn được bọn họ. Nhưng lúc này trời đã tối dần rồi, sợ là không thể kéo dài được nữa.

“Tinh Minh đại nhân, ngài thực sự không nghĩ đến việc lấy ta làm vật tế sao?” Bát Bách Bĩ Khâu Ni cũng sốt sắng.

An Bội Tinh Minh nhắm mắt lại, cầm quạt giấy gỗ lên đầu mày mình, “Không vội, chờ chút đã.”

Đại Thiên Cầu đứng dậy, neho mắt chăm chú nhìn về bên này, y đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần có động tĩnh gì cái là xông lên cướp cáo ngay.

Trời đã tối đen, trừ yêu sư có mặt không chờ được nữa, mồm năm miệng mười giục An Bội Tinh Minh ra tay.

An Bội Tinh Minh bất lực, đành phải mở mắt ra, mở quạt “xoạch” một tiếng, giả vờ niệm một chuỗi chú ngữ.

Chú ẩn trối buộc sáng lên, Yêu Hồ trong bùa chú khó chịu run người, hai tai cụp lại.

Đại Thiên Cầu nóng ruột, đang định lao xuống thì đằng xa bỗng vọng lại tiếng sáo, tiếng sáo này rất kỳ lạ, chỉ mấy âm phù đơn giản đã khiến y bình tĩnh lại ngay, trong lòng không còn tạp niệm, chỉ muốn nhắm mắt lại lắng nghe trọn khúc diễn tấu này.

An Bội Tinh Minh nghe thấy tiếng sáo liền gấp quạt lại, lặng lẽ cong môi – tên Nguyên Bác Nhã này cuối cùng cũng đến kịp rồi.

8. Chương 8: Công Lược Đuôi 60%

Cũng giống như Đại Thiên Cầu, mấy trừ yêu sư nghe thấy tiếng sáo cũng bắt đầu ngẩn ngơ, trên mặt toàn vẻ cảm khái “khúc này chỉ nên có trên trời, nhân gian đâu nghe được mấy hồi”, chỉ thiếu nước rơi hai hàng lệ hạnh phúc.

Cũng may Thủ Vô tình tảo lại trước, giơ tay nhỏ lông vũ trên cánh Đại Thiên Cầu, kéo phất y lại.

Đại Thiên Cầu còn chưa kịp tức giận thì đã nghe thấy Yêu Hồ hét thảm một tiếng, lập tức giật thót, vội vàng nhìn xuống thì thấy An Bội Tinh Minh túm chặt đuôi Yêu Hồ, ngẩng đầu cười xấu xa về phía mình.

Lần này Đại Thiên Cầu tức thật rồi, y bay nhanh đến bên cạnh An Bội Tinh Minh, cướp lấy con hồ ly đang không ngừng rên rầm, ôm chặt vào lòng, mắt trừng trừng nhìn về phía Tinh Minh, sát khí dày đặc như muốn trào cả ra ngoài.

Tinh Minh vẫn nguyên vẻ mặt như lúc nãy, nhưng âm thầm mở quạt ra che đi nửa mặt, ánh lạnh bỗng lóe lên trong mắt.

Đại Thiên Cầu chỉ nhìn thấy Tinh Minh làm khẩu hình “Đi mau” với y, sau đó kết giới màu xanh dương

bồng chục xuống đầu y và Yêu Hồ, đằng sau nổ vang một tiếng, chấn động đến mức màng nhĩ y phát đau.

Tiếng sáo của Nguyên Bác Nhã đã dừng lại chẳng biết từ lúc nào, khi mấy trùy yêu sư kia tỉnh lại thì đã thấy Đại Thiên Cầu cướp Yêu Hồ từ tay An Bội Tinh Minh, thế là sát ý liền tăng lên dữ dội, cầm vũ khí lên định lấy mạng hai yêu quái.

Người đầu tiên động thủ chính là trùy yêu sư thọt chân kia, cái hồ lô rượu trông yếu ớt của hắn lúc này như hàn thiết đã mạ, đập một cái thôi mà đã làm kết giới của Tinh Minh nứt một đường.

Yêu Hồ được Đại Thiên Cầu ôm trong khuỷu tay, ngẩng cổ ra nhìn tên trùy yêu sư nhất quyết phải dồn hắn vào chỗ chết, con người đỏ rực lên, bèn hóa luôn thành hình người ngay trong áo Đại Thiên Cầu.

“Cuồng phong nhận quyền!”

Gió như đao liên tục chém về phía trùy yêu sư cùng với tiếng kêu này của Yêu Hồ, ngay phát đầu tiên đã phá tan kết giới của Tinh Minh.

Đại Thiên Cầu thầm kêu không ổn, nếu tên nhãi ranh này giết người lúc này, thế thì ai cũng chẳng cứu nổi mạng hắn nữa. Thế nên Đại Thiên Cầu không để tâm lực sát thương của Yêu Hồ trong cơn thịnh nộ lớn đến mức nào, gờ tay ấn phát đầu Yêu Hồ vào trong lồng ngực, giương hai cánh, dùng lực xoáy lông vũ cản hết sát thương trước khi phong nhận của Yêu Hồ tạo thành thương tổn không thể cứu vãn.

Cũng may cơn bão này là yêu quái hệ gió, Đại Thiên Cầu ôm Yêu Hồ bay lên không trung rồi, quay đầu lại liếc nhìn đám trùy yêu sư bị hai cơn gió hợp lại thổi lẫn lộn, vui mừng nghĩ.

An Bội Tinh Minh đã kéo Bát Bách Bử Khâu Ni trốn vào trong rừng ngay khi kết giới của mình bị phá vỡ, giờ đang nhìn cái hố to Đại Thiên Cầu làm ra mà lắc đầu.

“An Bội Tinh Minh đại nhân, nếu Yêu Hồ đã không phải lựa chọn hàng đầu để làm tế phẩm nữa, vậy ta...”

“Ai bảo ta hôm nay cần tế phẩm.” Tinh Minh nhướn mày.

“Không phải ngài nói, muốn bày trận dẫn ác yêu ra sao?”

“Đó chỉ là đồ bọn họ thôi, sao vậy? Bát Bách Bử Khâu Ni đại nhân cũng tưởng thật sao?” Tinh Minh nở nụ cười đùa, “Bát Bách Bử Khâu Ni đại nhân vì sao cứ một lòng muốn chết thế?”

Bị hỏi đúng chỗ đau, Bát Bách Bử Khâu Ni cúi mắt, lên tiếng: “Ngài không hiểu được nỗi đau của bất tử đâu.”

“Quả thực là ta không hiểu.” Tinh Minh chấp tay sau lưng, “Có điều bên cạnh người luôn có người hiểu.”

Bát Bách Bĩ Khâu Ni ngơ ngác ngẩng đầu, nhưng trước mắt nào còn An Bội Tinh Minh nữa, chỉ thấy một bóng người nho nhỏ đứng cách đó không xa, thấy nàng ngẩng lên liền gọi khẽ một tiếng “Bĩ Khâu Ni đại nhân”.

Đó là Thủ Vô.

Bát Bách Bĩ Khâu Ni nhìn Thủ Vô đi từng bước lại gần, lòng không biết sao mà bỗng thấy đau nhói. Nàng vốn tưởng cả đời này nàng sẽ không còn tình cảm nữa, sống lâu như vậy, tình cảm nhiều mấy thì cũng bị bào mòn hết rồi, chỉ có một con đường chết mới có thể giải thoát mà thôi.

Nhưng lúc này đối diện với Thủ Vô, nàng bỗng cảm thấy cuộc đời mình thêm một chút sắc màu, lại trở nên tươi sáng.

Hóa ra cảm giác được bầu bạn lại chưa xót như vậy... Bát Bách Bĩ Khâu Ni mỉm cười, gọi một tiếng: “Thủ Vô.”

Thủ Vô đáp nhỏ, ngừng lại cách Bát Bách Bĩ Khâu Ni ba bước. Gã lặng im một hồi rồi nói khẽ: “Về thôi, Huỳnh Thảo muội ấy... vẫn đang chờ ngài. Nếu ngài chết không rõ ràng như vậy, muội ấy sẽ khóc.”

Đúng rồi, còn cả tiểu nha đầu Huỳnh Thảo kia nữa.

Bát Bách Bĩ Khâu đi về phía trước một bước, nhẹ nhàng gật đầu với Thủ Vô.

“Về thôi.”

Có lẽ, nàng không thể sống tiếp bằng cảm xúc của con người được nữa rồi.

9. Chương 9: Công Lược Đuôi 75%

Đại Thiên Cầu ôm Yêu Hồ về thẳng nơi ở, y bay rất nhanh, đến tận khi đã hạ xuống đất rồi, bên tai dường như vẫn còn tiếng gió rít.

Yêu Hồ chạm hai chân xuống đất, hai tay vẫn níu chặt cổ Đại Thiên Cầu, người run lên khe khẽ.

Đại Thiên Cầu thấy Yêu Hồ mãi vẫn không chịu buông tay bèn do dự giơ tay lên, đặt trên lưng Yêu Hồ rồi nhẹ nhàng vỗ về.

“Không sao chứ?”

Yêu Hồ lắc đầu, mái tóc rối cọ vào cổ Đại Thiên Cầu, ngứa ngứa.

Nhưng hắn vẫn không buông tay mà còn ôm chặt hơn.

Đại Thiên Cầu bối rối đứng yên, để mặc Yêu Hồ ôm mình.

Gần nửa canh giờ sau, Yêu Hồ mới bỏ tay ra, lùi ra sau một bước ngẩn rồi ngược lên nhìn Đại Thiên Cầu. Đại Thiên Cầu cũng cúi đầu nhìn hắn, ánh sáng của đèn lồng trên hành lang chiếu xuyên qua giữa hai người, chói đến mức khiến Hồ Điệp Tinh bên cạnh phải che mắt.

Yêu Hồ chớp mắt, khóe miệng cong lên, cười tà mà nói: “Đại Thiên Cầu đại nhân, hồi trước ngài sợ tiểu sinh hại người hả?”

Đại Thiên Cầu thành thật gật đầu.

“Đại Thiên Cầu đại nhân cũng biết, nếu không có kết giới của An Bội Tinh Minh, có lẽ ngài cũng chẳng bay đi được.”

Đại Thiên Cầu lại gật đầu.

Yêu Hồ chìa tay ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng hạ trước mắt Đại Thiên Cầu, trượt xuống dưới trong trạng thái muốn sờ mà lại thôi, cuối cùng dừng lại trước khóe môi.

Đại Thiên Cầu nhắm mắt lại, quan sát biểu cảm trên mặt Yêu Hồ, không biết trong đầu con cáo nhép này đang nghĩ gì.

Ý cười trên khóe miệng Yêu Hồ càng đậm thêm, hắn rút tay lại, đầu ngón tay khẽ chạm vào cánh môi mình, nói: “Nhìn kỹ thế này mới biết, Đại Thiên Cầu đại nhân đẹp thật đấy.”

“Trước đây người chưa nhìn kỹ bao giờ à?” Vừa thốt câu này ra miệng, Đại Thiên Cầu liền có ý nghĩ muốn thu lại – sao nghe chưa thế nhỉ.

Yêu Hồ không trả lời, chỉ nhón chân, để mặt gần Đại Thiên Cầu hơn một chút.

Đại Thiên Cầu bỗng hồi hộp, hạ mắt nghiêm túc đếm số lông mi của Yêu Hồ.

Nhiều ghê.

Mặt Yêu Hồ càng rướn lại gần hơn, có một khoảnh khắc Đại Thiên Cầu đã tưởng con cáo nhép này muốn cắn miệng mình một cái. Nhưng môi Yêu Hồ cuối cùng vẫn không chạm vào môi y mà dừng lại ở khoảng cách vài milimet.

Đại Thiên Cầu bỗng cảm thấy môi mình khô khốc, muốn liếm một cái nhưng lại sợ thè lưỡi ra sẽ chạm vào môi Yêu Hồ, đành phải nhịn. Một giây sau, y nghe thấy Yêu Hồ mở miệng.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, đôi mắt này của người trông thích thật ấy... Tiểu sinh, thật muốn đem dâng về người hiện giờ làm thành tiêu bản.”

Đại Thiên Cầu đỏ mặt.

Là đồ thực sự.

Yêu Hồ nhìn thấy thì hơi sững ra, sao đó lập tức càn rỡ cười to, “Tiểu sinh chỉ nói đùa thôi.”

“Nói đùa?” Đại Thiên Cầu nheo mắt, màu đỏ trên mặt phối với sự giận dữ làm Yêu Hồ nhìn vừa sợ vừa muốn cười.

Đại Thiên Cầu ẩn vai Yêu Hồ đang cười đến nhăn cả mặt lại, xoay hần một vòng rồi nhìn chằm chằm vào hông hần mà hỏi: “Đuôi đâu?”

“Ngài muốn làm gì?”

“Đuôi đâu?” Đại Thiên Cầu cất cao giọng.

Yêu Hồ bấu môi, ngoan ngoãn bỏ đuôi ra, cụm lông xù vẩy trái vẩy phải trước mặt Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu túm lấy gốc đuôi, xách Yêu Hồ mà bay lên, xoay một vòng đầy hoa lệ trên không trung

Yêu Hồ đau đến kêu ầm ĩ lên, nhưng gốc đuôi bị túm rồi nên không thu lại được, cũng sợ thu về rồi sẽ bị đập thành bánh hồ ly luôn, đành phải nước mắt lưng tròng mà nén nhịn, để mặc Đại Thiên Cầu “chà đạp” tùy thích.

Đại Thiên Cầu chơi đủ rồi mới thông thả hạ xuống đất, ném Yêu Hồ đã biến về nguyên hình vào lòng Hồ Điệp Tinh, còn mình thì rung rung cánh, vui vẻ đi vào nhà.

Hồ Điệp Tinh nhìn Yêu Hồ tội nghiệp ôm đuôi trong lòng mình, không nhịn được mà thò tay ra, “Nào, để ta xem gốc đuôi ngươi có bị bầm không.”

“Cút! Đừng động vào đuôi tiểu sinh.”

“Nhưng ban nãy Đại Thiên Cầu đại nhân xách người nghịch vui lắm mà.”

“Y là ân nhân cứu mạng tiểu sinh! Không giống nhau, người biết không! ... Áu ui! Không cho người sờ đuôi thì người cũng không được vớt tiểu sinh như thế chứ! Cái đồ hồ điệp thôi tha!”

Đại Thiên Cầu liếc nhìn Yêu Hồ đang đuổi theo Hồ Điệp Tinh chạy lung tung trong sân, khước miệng hơi cong lên rồi lại mau chóng hạ xuống, y quay đầu đi, giơ tay kéo cửa sổ đóng lại.

Ân nhân cứu mạng.

Thú cưng.

Xem ra ngoài mấy thứ đó, trong lòng hai người sẽ không gắn nhãn đặc biệt gì thêm cho đối phương nữa.

Đại Thiên Cầu cầm trà Hồ Điệp Tinh để lên bàn lúc sáng, nhấp một ngụm rồi tự hỏi một câu——

Thực sự như vậy sao?

10. Chương 10: Công Lược Đuôi 80%

Đảo mắt cái mà Yêu Hồ và Đại Thiên Cầu đã sống với nhau được một năm, đôi bên sống an tường vô sự, cũng rất vui vẻ.

Yêu Hồ đã lâu không còn xuống núi tìm tiểu cô nương nữa, điểm này khiến Đại Thiên Cầu cảm thấy an tâm, và điều khiến y càng cảm thấy hạnh phúc hơn chính là, thỉnh thoảng khi nắng đẹp, Yêu Hồ sẽ hóa về nguyên hình, hoặc là nằm ườn bên cạnh y, hoặc là cuộn tròn trên đùi y, cùng y tắm nắng. Nắng trời chiếu lên da lông Yêu Hồ, khiến lông hắc trông càng xốp bóng.

Đại Thiên Cầu có lúc sẽ vuốt lông cho Yêu Hồ, có lúc không. Cách họ bên nhau càng ngày càng giống chủ nhân và thú cưng.

Đại Thiên Cầu cảm thấy như vậy cũng tốt, không cần phải thay đổi gì nữa.

Mãi đến lần thứ hai Yêu Hồ trốn nhà.

Chuyến đi này Đại Thiên Cẩu và Hồ Điệp Tinh đều không hề phát hiện, Yêu Hồ như bị mặt trời rọi tan, biến mất khỏi không gian sống của mọi người.

Đại Thiên Cẩu lật tung cả đình viện lên vẫn không tìm được dấu vết nào, lòng không khỏi cảm thấy một mối.

Yêu Hồ kia, dù gì vẫn là một Yêu Hồ.

Lần này Đại Thiên Cẩu quyết định nhắm tâm, mặc kệ Yêu Hồ xảy ra chuyện gì, thì cũng không liên quan đến y nữa.

Nhưng y không thể ngờ được rằng, trừu yêu sư chân thọt kia lại tìm đến cửa.

Ngày trừu yêu sư đến cửa, trời vô cùng âm u, khiến sắc mặt trừu yêu sư cũng sầm sì như tử thi vừa mới từ dưới đất chui lên, trên khuôn mặt trắng xám chỉ có đôi mắt là thêm chút sắc đỏ. Trừu yêu sư phá cửa xông thẳng vào trong, bùn đất dưới chân giẫm bắn cả sàn nhà Đại Thiên Cẩu. Hắn vươn thẳng cổ nhìn về phía Đại Thiên Cẩu, đáy mắt càng đỏ rực lên.

“Yêu Hồ kia đâu?”

Đại Thiên Cẩu ngược lên nhìn rồi vươn tay ra hiệu cho hắn ngồi xuống đối diện mình.

Nhưng trừu yêu sư nào còn tâm trạng mà ngồi cho thẳng thớm, hắn nhào đến, túm lấy cổ áo Đại Thiên Cẩu, kích động đến mức từng cơ thịt trên mặt đều run lên, “Ta hỏi ngươi! Yêu Hồ kia đâu?”

Đại Thiên Cẩu không giận, bình thản lên tiếng, “Ta cũng không biết Yêu Hồ kia đi đâu.”

Cơ thịt trên mặt trừu yêu sư càng run dữ hơn, hắn mở miệng lần nữa, tiếng không lớn nhưng từng chữ nói ra đều như đang hao tổn sức lực toàn thân.

“Ta tận mắt trông thấy hắn đi về phía này.”

Đại Thiên Cẩu khẽ đẩy đôi tay đang run rẩy túm cổ áo mình ra, hỏi: “Vì sao ngươi lại muốn tìm hắn?”

Câu này chọc đúng chỗ đau của trừu yêu sư, toàn thân hắn run mạnh lên một thoáng, trên khuôn mặt vốn đã không có sắc máu nay lại trù lên một lớp tro chết chóc. Hắn buông tay, đôi mắt bị thù hận tưới đầy máu đỏ nhìn khóa chặt vào Đại Thiên Cẩu, một lúc lâu sau mới dời đi.

“Hắn... đã giết tiểu nữ.”

Năm chữ ngắn ngủi như vết sẹo đâm máu nằm ngang trong tim trừu yêu sư, mỗi khi hắn nói ra một chữ, ánh sáng còn sót lại trong mắt hắn lại tối đi một phần, cuối cùng, đôi con ngươi hoàn toàn lạnh lẽo, chỉ có thù hận ở nơi sâu xa nhất cháy hừng hực như liệt hỏa.

Đại Thiên Cầu cau chặt mày, không thể ngồi yên được nữa, đứng dậy thể hiện ý xin lỗi với trừu yêu sư.

“Nếu Yêu Hồ ở đây, ta tuyệt không bao che cho hắn. Nhưng ta thực sự không biết hắn đang ở đâu... thật không dám giấu, chuyện này hắn không từ mà biết, ta vốn đã quyết định không liên quan gì đến hắn nữa rồi.”

Trừu yêu sư lắc đầu, “Không, ta theo hắn suốt một đường đến đây.”

Đại Thiên Cầu nghe vậy thì trầm tư, gọi Hồ Diệp Tinh vào.

Bên ngoài chẳng biết đã mưa phùn từ lúc nào, trên người Hồ Diệp Tinh dính không ít giọt nước nho nhỏ, gãi chạy bước nhỏ đến trước mặt Đại Thiên Cầu, cúi gằm đầu, “Đại Thiên Cầu đại nhân gọi tôi có việc gì?”

“Yêu Hồ đâu?”

Hồ Diệp Tinh lắc đầu, “Không biết.”

Mặt Đại Thiên Cầu nhuộm màu tức giận, “Hỏi lại lần nữa, Yêu Hồ ở đâu?”

Hồ Diệp Tinh càng cúi gằm đầu, vẫn nói không biết như cũ.

Đại Thiên Cầu nổi giận thực sự, nhấc tay định chém Hồ Diệp Tinh thành hai nửa, nhưng vừa mới thả lỏng xoay về phía Hồ Diệp Tinh, còn chưa đến gần người Hồ Diệp Tinh thì đã bị một chiêu phong nhận chặn lại trước mặt. Đại Thiên Cầu thu tay về, nhướng mày nhìn về phía cửa, đợi chừng hai giây thì một bóng người quen thuộc đi vào.

Yêu Hồ nhìn về phía Đại Thiên Cầu, trên mặt không hề có ý hối hận, mà chỉ có một nụ cười khinh miệt.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, vẫn vô sự ha.”

Trừu yêu sư nhìn thấy Yêu Hồ liền nổi giận đùng đùng, định bày trận thu hắn, kết quả bị Yêu Hồ giơ tay thả phong nhận trúng giữa ngực, va mạnh vào tường đằng sau lưng. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, mặt tường xuất hiện mấy vết nứt, trừu yêu sư học một ngụm máu tươi, nằm vật ra dưới đất.

Đại Thiên Cầu lặng lẽ siết chặt nắm đấm, ngăn cản Yêu Hồ đang định lại gần trừu yêu sư.

Yêu Hồ nghiêng đầu, cười hỏi: “Sao thế? Đại Thiên Cầu đại nhân muốn thay trừ yêu sư dạy dỗ tiểu sinh sao? Có điều Đại Thiên Cầu đại nhân à, người đừng quên, chính người cũng là yêu quái đó...”

11. Chương 11: Công Lược Đuôi 100%

Đại Thiên Cầu sững sờ, định phản bác theo bản năng: “Không, yêu cũng có...”

“Ngài muốn nói yêu cũng có khác biệt kiểu lừa mình lừa người ấy à?” Yêu Hồ nhướn mày, nhìn về phía trừ yêu sư đằng mé tường đang cố gắng chống người dậy, “Vậy thì ngài hỏi hắn xem, nếu hắn nói chúng ta có khác biệt, vậy tiểu sinh sẽ mặc Đại Thiên Cầu đại nhân tùy ý xử trí.”

Trừ yêu sư kia mãi mới chống được người dậy, bỗng cảm giác có hai luồng mắt đồng loạt quét sang, lập tức giật mình toát mồ hôi lạnh ướt cả người. Hắn sắp chết ở đây rồi, chết trong nhà của ba con yêu rồi. Nghĩ mình chắc chắn sẽ phải chết, trừ yêu sư lại cảm thấy thoải mái hẳn lên, đằng nào chân cũng không có sức, hắn bèn ôm ngực ngã ngối xuống, nghiêng người dựa vào tường, khoe miệng treo nét cười, “Đến đi, các người liên thủ, giết ta đi.”

Như hoàn toàn không nghe thấy lời Yêu Hồ nói trước đó.

Thực ra trừ yêu sư thực sự không nghe thấy, giờ toàn bộ đầu óc hắn vẫn còn đang ong ong, âm thanh bên ngoài tạm thời không quấy rầy được hắn. Ví dụ như ý nghĩ sẽ chết trong tay Đại Thiên Cầu và Yêu Hồ.

Sắc mặt Đại Thiên Cầu biến đổi, lúc này y hoàn toàn không thể phản bác nổi Yêu Hồ. Yêu chính là yêu, nào có chia tốt hay xấu. Thủ Vô cũng từng nói với y như vậy, nhưng Đại Thiên Cầu vẫn luôn ôm một tia hi vọng, mãi đến tận vừa rồi.

Yêu Hồ đã gơ cây quạt trong tay về phía trừ yêu sư, trong mắt lóe lên một tia đỏ khát máu.

“Thế thì... để tiểu sinh tiễn người đi gặp con gái người đi, trừ yêu sư.”

Yêu Hồ dùng giọng hòa nhã nhất, lại khiến Đại Thiên Cầu và Hồ Điệp Tinh vì thế mà phát lạnh.

Lưỡi dao sắc cuốn lên bằng gió vừa nhanh vừa chẳng chút lưu tình, như cơn gió sắc như dao trong ngày đông, liên tiếp đánh về phía trừ yêu sư.

Có đến hai mươi mấy phát liên.

Vách tường vỡ tan tung lên bụi mù cuộn cuộn, khoe miệng Yêu Hồ vẫn mang nụ cười, nhưng khi ánh mắt chạm đến cánh chim màu đen giữa bụi mù, lại dâng lên sự không cam lòng nồng đậm. Hắn thu tay về,

giọng run rẩy.

Hắn hỏi, “Vì sao ngươi lại...”

Đại Thiên Cầu phủi vụn đá trên cánh xuống, nhìn về phía Yêu Hồ.

“Yêu và yêu, có khác.”

Từng chữ từng nhịp ngừng như đâm trúng chỗ đau của Yêu Hồ, khiến nụ cười của hắn trở nên vắn vẹo.

“Vậy sao? Có khác à... Thế thì ngươi cùng hắn xuống địa ngục đi!”

Lại một đợt tấn công không chút do dự, càng nhiều bụi bặm bốc lên hơn, bao trùm cả nửa người Yêu Hồ. Yêu Hồ như bị Đại Thiên Cầu làm tức điên, vừa như đang thẹn quá hóa giận mà che giấu tội ác của mình, nói chung là hắn muốn dồn Đại Thiên Cầu vào chỗ chết.

Hồ Điệp Tinh cũng cuống cuống lên, nhưng lại không làm được gì, chỉ có thể kéo Yêu Hồ chạy ra ngoài trước khi lực tấn công của hắn mất khống chế mà làm sập cả căn nhà.

Gần như ngay một giây sau khi hai người đặt chân ra đến sân, căn nhà trước mặt sụp đổ như đã bị phá tan hoàn toàn. Đá vụn tung tóe đập trúng tai Yêu Hồ, khiến hắn đau đến mức trào cả nước mắt. Hắn sững sờ nhìn căn nhà đã vỡ tan như đậu phụ, mãi vẫn chẳng thể phản ứng lại, rằng tất cả những thứ này đều do chính hắn gây ra.

Hồ Điệp Tinh kéo hắn lùi ra sau mấy bước, nhưng Yêu Hồ như đã trở thành một con rối chỉ biết thờ, tứ chi cứng đờ, bị ép phải lùi lại hai bước, suýt nữa thì vấp ngã.

Hắn vẫn đang nhìn chăm chăm vào đồng hoang tàn trước mắt.

Hồ Điệp Tinh khẽ lay vai hắn, nén đau lòng mà nói: “Đại Thiên Cầu đại nhân...”

“Y nói không sai...” Yêu Hồ bỗng lên tiếng, ngắt lời Hồ Điệp Tinh.

Yêu và yêu, thực sự có khác biệt.

Nhà đã sập, sân cũng tàn.

Hồ Điệp Tinh và mấy con Hồ Điệp Tinh khác bàn nhau xem nên đi đâu tìm chỗ dừng chân. Trước khi bay đi, Hồ Điệp Tinh quay lại nhìn Yêu Hồ, thấy hắn vẫn đang ngẩn ngơ nhìn chăm chăm vào đồng hoang tàn

thì thở dài, quay lại bay quanh hần vài vòng rồi mới đi.

Yêu Hồ cụp đuôi, do dự đi về phía trước rồi lại rút lại, tỏ mẫn hít ngửi trong không khí thật lâu rồi cười khỏ.

“Người không phải cứ vậy mà chết chứ...”

“Tiểu sinh vẫn... vẫn chưa bao giờ thấy đại yêu nào yếu vậy cả...”

“...Không phải người chết thật rồi đấy chứ?”

Yêu Hồ lại đi về phía trước một bước như muốn xác nhận gì đó, nhưng khi sắp sửa bước ra bước tiếp theo thì lại dừng chân.

Hần muốn xác nhận, nhưng lại sợ xác nhận.

Trong không khí, đã không còn mùi của đại yêu kia nữa.

Cuối cùng Yêu Hồ lựa chọn ngồi quỳ tại chỗ, dùng tư thế nghiêm chỉnh, im lặng nhìn chăm chăm vào nơi chôn Đại Thiên Cầu, lặng lẽ chờ.

Tiểu sinh thừa nhận người nói không sai rồi.

Thế nên người ra đây đi, đừng giả chết nữa.

Thân là đại yêu, chết thế này hèn quá.

Thế nên đi ra đi, đừng để chôn vậy nữa, ngọt ngạt lắm...

Trời dần tối đi, trời đang âm u nên cũng chẳng có sao trăng gì. Yêu Hồ nhúc nhích cái chân tê dại, nhìn đồng hoang tàn vẫn chẳng chút động tĩnh, cuối cùng đành từ bỏ chờ đợi.

Hần bẻ nhánh hoa may mắn còn sống sót bên mình, bện một vòng hoa nhỏ nhẹ đặt trên bãi đồ nát, nghĩ một chút rồi lại nhổ một nhúm lông nhỏ trên chóp đuôi ra đặt giữa vòng hoa – Đại Thiên Cầu thích đuôi hần nhất mà. Làm xong tất cả những việc này, Yêu Hồ lùi ra sau hai bước, quỳ xuống nhắm mắt hành đại lễ.

“Đa tạ đã chăm sóc, Đại Thiên Cầu đại nhân...”

Sau khi Yêu Hồ rời đi không lâu, một chỗ đá vụn trên đỉnh bãi hoang tàn rơi ra, lại một chốc sau, trừ yêu sư từ bên trong dãy tầng đá to nhất ra, bò ra ngoài, trong lòng ôm chặt một đứa trẻ.

Trừ yêu sư cẩn thận đi xuống, mở chỗ quần áo đang bọc đứa trẻ ra, thả đứa bé xuống đất.

Nếu ai vô tình thì sẽ không để ý thấy sau lưng đứa bé này có một đôi cánh chim màu đen nho nhỏ. Trừ yêu sư lần sờ bên hông, không thấy hồ lô rượu đâu thì thở dài, đưa tay lật đứa trẻ lại, kết ấn lên sau lưng nó, giấu đi đôi cánh kia.

“Coi như trả ơn người cứu ta...” Trừ yêu sư nửa mùa bọc bừa đứa bé lại, ôm trong tay, vừa ngâm nga một điệu không tên vừa bước thấp bước cao rời khỏi.

Nhúm lông trên chót đuôi Yêu Hồ để lại bỗng bị một cơn gió cuốn lên, bay theo trừ yêu sư một hồi nhưng không đuổi kịp, nhẹ nhàng rơi xuống, bị cơn mưa xối xả sau đó chìm trong bùn đất.

12. Chương 12: Gặp Lại

Vị trừ yêu sư này máu me đầy mặt về đến nhà, thấp cây đèn dầu trên bàn rồi đặt đứa trẻ trong lòng bên cạnh ngọn đèn, còn mình thì ngồi trước bàn gọt cái chân nhỏ trắng muốt của đứa trẻ mà xem đi xem lại, tự nhiên lại cảm thấy thích thú vô cùng.

Đại Thiên Cầu không còn cánh, trở thành một đứa trẻ bé xíu vô hại, nhìn thế nào cũng giống con người bình thường.

Trừ yêu sư thở dài, lại nghĩ đến đứa con gái chết thảm của mình.

Sau khi Yêu Hồ sát hại con gái trừ yêu sư đã làm thành tiêu bản, vút trước cửa nhà hắn, trên cần cổ trắng mảnh của cô bé là ba vết móng cào tròng mà giết mình. Trừ yêu sư biết, Yêu Hồ nhất định rất hận hắn, nhưng hắn thà người bị làm thành tiêu bản là chính mình, cũng không muốn thấy thân nhân duy nhất của mình trên đời bị yêu hại chết.

Giống như một lời giễu cợt tàn nhẫn nhất, báo ứng nực cười nhất.

Trừ yêu sư không đi trừ yêu nữa, lại đem hết bản lĩnh của mình dạy cho Đại Thiên Cầu, để Đại Thiên Cầu gọi hắn một tiếng “sư phụ”.

Đại Thiên Cầu dần lớn lên, khi y lần đầu tiên ôm một con hà đồng đến trước mặt trừ yêu sư, trừ yêu sư cười lắc đầu, “Thả nó ra đi.”

“Vì sao chứ sư phụ.” Đại Thiên Cầu không hiểu, “Người dạy con những thứ đó không phải để đối phó với những yêu quái này sao?”

Trừ yêu sư vỗ vỗ cái tay nhỏ của Đại Thiên Cầu, đỡ lấy hà đồng đang sợ đến run lấy bấy, giải thích: “Hà đồng đâu phải ác yêu.”

Đại Thiên Cầu càng mơ hồ, y ngửa khuôn mặt nhỏ lên, nói rất hùng hồn, “Yêu chính là yêu, còn phân tốt xấu sao ạ?”

“Đương nhiên rồi, năm sư phụ nhặt con về, chính là do được một đại yêu tốt cứu đấy.”

“Đại yêu đó tên gì ạ? Sư phụ nói cho con biết đi, sau này con mà gặp y thì sẽ không làm khó dễ y.”

Trừ yêu sư đẩy lưng hà đồng bảo nó đi, cậu bé đáng thương cẩn thận vòng qua Đại Thiên Cầu, bị Đại Thiên Cầu bất ngờ lườm một cái liền run bắn cả người lên, hai cái chân nhỏ cuống cuống bỏ chạy – nó nhớ đến đám trẻ con ngày trước vứt đá vào người nó.

Đại Thiên Cầu mãi vẫn không chờ được trừ yêu sư đáp lời, không nhịn được mà hỏi lại lần nữa.

“Y ấy à, y là Đại Thiên Cầu.”

“Đại Thiên Cầu? Thế nên người gọi con là Đại Thiên Cầu là vì ghi nhớ đại yêu kia sao?”

“Có thể... coi là vậy.” Trừ yêu sư cười, tỏ vẻ bất lực. Hắn quay người cầm hồ lô rượu của mình đưa vào tay Đại Thiên Cầu, “Đồ nhi đi đi, xuống núi mua rượu cho sư phụ.”

Đại Thiên Cầu đáp một tiếng, cầm chặt hồ lô rượu và tiền ra ngoài.

Tháng ngày yên ổn như vậy cũng chẳng được bao lâu, đến một mùa đông trừ yêu sư lâm trọng bệnh, đến gần đầu xuân thì tạ thế. Đại Thiên Cầu dùng số tiền ít ỏi mà trừ yêu sư để lại an táng hắn, sau đó liền cầm hồ lô rượu của trừ yêu sư, tiếp nhận thân phận hắn mà đi khắp nơi giúp người trừ yêu.

Đại Thiên Cầu ghi nhớ lời dạy của sư phụ mình, không phải ác yêu thì không trừ.

Thế nên thỉnh thoảng sẽ bị mấy yêu quái trông cực kỳ lương thiện đánh cho bầm dập.

Cuộc sống cứ vậy mà qua, Đại Thiên Cầu cũng quen rồi. Mãi đến một hôm có một bà cụ nhìn thấy y, nói một câu “Ôi chao trừ yêu sư đại nhân, sao ngài vẫn trẻ thế”, Đại Thiên Cầu mới nhận ra, khoảng thời gian trước đó đã đủ khiến một thiếu nữ xuân thì biến thành bà lão gần đất xa trời, vậy mà đáng vẻ y vẫn chẳng hề thay đổi.

Thời gian của y dường như đã vĩnh viễn dừng lại năm trừu yêu sư tạ thế.

Nhận thức này khiến Đại Thiên Cầu bỗng ngẩn ngơ.

Con người đều sẽ già đi, y không già, tức là y không phải con người bình thường.

Không phải con người bình thường... vậy chẳng phải là...

Đầu Đại Thiên Cầu như nổ tung, y vội vàng về nhà mình, đề bút vẽ một tấm phù, rồi không chút nghĩ ngợi dán thẳng lên người mình.

Kết quả lại ngoài dự liệu, sau khi dán tấm bùa lên người lại chẳng khác gì một tờ giấy bình thường, chẳng có chút tác dụng nào.

Đại Thiên Cầu xé lá bùa xuống, lại dán lên người, nhưng kết quả vẫn chẳng có gì thay đổi.

Y cứ thử đi thử lại như vậy mãi, chỉ muốn tìm một thiên hướng trên điểm rìa hai phía – rốt cuộc y là người hay yêu. Nhưng không có kết quả.

Đại Thiên Cầu đập lá bùa lên bàn, chống đầu, hận không thể đi đào trừ yêu sư đã chết được năm sáu chục năm kia hỏi rõ ràng ngay lập tức, nhưng giờ có đào ra thì cũng chỉ là một đồng xương chẳng có tác dụng gì mà thôi.

Quàng xiên chiếm chỗ.

Đại Thiên Cầu lấy hồ lô rượu đeo bên hông ra, lắc lắc biết rượu bên trong đã cạn thấu đáy, bèn đứng dậy chuẩn bị đi mua một ít về. Vừa mới đẩy cửa ra thì đã ngửi thấy một luồng yêu khí không tầm thường, Đại Thiên Cầu lập tức nghiêm túc lại, tay vội vàng thò vào trong ngực siết chặt một lá bùa.

Con yêu lần này chắc hẳn không phải tiểu lâu la gì, Đại Thiên Cầu tập trung, cẩn thận tìm nguồn yêu khí.

Con yêu kia đang chạy, tốc độ cực nhanh, tùy tiện thả yêu khí như chẳng hề sợ trừu yêu sư tìm đến. Đại Thiên Cầu nín thở, cảm nhận được con yêu kia càng lúc càng gần y, yêu khí dần trở nên nồng nặc khiến y phần khích một cách không thể kiềm chế được.

Gần như chỉ trong một chớp mắt, con yêu kia đã tiến sát lại gần y, yêu khí không hề che giấu xộc thẳng vào mặt. Đại Thiên Cầu nghiêm mặt, lôi tấm bùa ra ép thẳng vào nguồn yêu khí, lực cản cảm nhận được trên tay khiến y không khỏi lùi lại mấy bước, trong thoáng chốc đó y đã nhìn rõ được dáng vẻ con yêu kia, là một con hồ ly.

Tầm phù trên tay không thể lại gần được thân Yêu Hồ, cổ tay lại bị siết chặt lấy dễ dàng.

Đại Thiên Cầu phì một tiếng, tức giận nhìn Yêu Hồ vẫn rất mực thông dong, thậm chí còn cười cười.

“Không hổ là người do tên trừ yêu sư nửa mùa kia dẫn dắt, chỉ với công phu mèo quào này mà cũng muốn thu tiểu sinh sao?”

Đại Thiên Cầu cười hừ, tay không bị giữ kết ấn thật nhanh, nhưng lần này vẫn không thể lại gần mình Yêu Hồ.

Yêu Hồ đắc ý vẫy tay, khống chế cả hai tay Đại Thiên Cầu.

“Từ bỏ đi, Đại Thiên Cầu đại nhân.”

Đại Thiên Cầu ngẩn ra, đang nghĩ làm sao yêu quái này biết được tên mình thì bỗng thấy một bên mặt ngứa ngứa – Yêu Hồ đã rướn sát đến bên tai y, một cái tai hơi cụp xuống vừa vặn sượt qua má y.

“Đại Thiên Cầu đại nhân...” Yêu Hồ hạ giọng, vành tai kia liên tục chạm vào mặt Đại Thiên Cầu như có ý xấu, “Người khiến tiểu sinh tìm lâu quá đó.”

13. Chương 13: Công Lực Cầu Tử 50%

Đại Thiên Cầu đứng lặng.

Khoan nói vụ y không hề có chút ấn tượng nào với con yêu trước mắt, chỉ nguyên điểm con yêu này biết rõ y là trừ yêu sư mà vẫn nhất quyết đến đây, cũng đủ khiến y ngẫm nghĩ thật lâu rồi.

Sau khi xác định Yêu Hồ không hề có ý tấn công y, Đại Thiên Cầu nhẹ đẩy vai Yêu Hồ, kéo dài khoảng cách với hắn.

Tuy có hơi kỳ quặc, nhưng Đại Thiên Cầu cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi.

“Ngươi... biết ta?”

Yêu Hồ nghe vậy bèn cong khóe môi, nhưng đầu mày lại cau lại, như khá là bất mãn với câu hỏi này của Đại Thiên Cầu, lại vừa như vẫn luôn chờ đợi câu hỏi này của Đại Thiên Cầu.

Bản thân Đại Thiên Cầu cũng thấy bối rối.

Y cũng cau mày theo Yêu Hồ, nhưng sau đó lại bị Yêu Hồ vươn tay chọc một cái vào giữa hai đầu mày.

Yêu Hồ vẫn mang nụ cười ban rồi, tay nhẹ xoa đầu mày đang cau của Đại Thiên Cầu giãn ra. Sau đó, dùng ngữ điệu như bạn cũ lâu ngày gặp lại, hỏi: “Không mời tiểu sinh vào nhà ngồi sao?”

Đại Thiên Cầu sững người, đầu mày lại sắp nhăn lại, nhưng bị ngón tay Yêu Hồ chọc giữa đầu mày nên cuối cùng không thể nhăn lại được.

Giằng co một hồi, Đại Thiên Cầu vẫn thỏa hiệp mà dẫn yêu quái kỳ quặc này vào nhà.

Yêu Hồ đã thu yêu khí lại từ lâu, vào nhà rồi bèn tò mò nhìn đông nhìn tây, thực sự giống một người bạn bình thường đã lâu không gặp của Đại Thiên Cầu – nếu như bỏ qua cái đuôi vẩy qua vẩy lại sau lưng hắn.

Đại Thiên Cầu phiền muộn nhìn Yêu Hồ, y ngồi lên ghế, thò tay ra định lần hồ lô rượu bên hông, bèn nhớ ra lúc trước y ra ngoài là để đi mua rượu, thế là cảm giác phiền muộn lại càng đậm.

Càng đáng giận hơn là sau khi Yêu Hồ loanh quanh một vòng trong căn nhà quét mắt cái là hết, rất không biết xấu hổ mà cọ dụi bên cạnh y, nói là đói bụng rồi, muốn ăn.

Đại Thiên Cầu giật cái hồ lô rượu ném thẳng vào trán Yêu Hồ, tức giận nói: “Ôm lấy mà gặm.”

Yêu Hồ cũng không giận, cầm hồ lô lắc, “Cái này cạn trơ đáy rồi.”

“Ta vốn định đi mua rượu đấy chứ...” Đại Thiên Cầu nói, không để ý thấy giọng điệu mình vào tai Yêu Hồ nghe ầm ỨC đến mức nào.

Cái tay Yêu Hồ đang lắc hồ lô rượu khựng lại, hắn cúi đầu nhìn Đại Thiên Cầu, một tia sáng lóe qua đáy mắt rồi tắt ngấm – hắn nào có thấy được đáng về ầm ỨC của Đại Thiên Cầu bao giờ.

Cảm giác này... thực sự khá kỳ.

Yêu Hồ siết chặt hồ lô rượu, mở miệng nói: “Nếu tiểu sinh quấy rầy việc của Đại Thiên Cầu đại nhân, vậy để bồi thường, rượu này, tiểu sinh đi mua hộ ngài được không?”

Đại Thiên Cầu liếc nhìn Yêu Hồ như lườm, rồi lại mau chóng rời mắt đi.

Yêu Hồ thâm cảm thấy buồn cười, Đại Thiên Cầu như vậy nghĩa là ngầm đồng ý rồi, giờ chân định đi, kết

quả vừa mới bước được một bước thì thấy Đại Thiên Cầu căng thẳng quay đầu, mắt nhìn chăm chăm vào hồ lô rượu.

Thế này là... sợ mình không quay lại?

Yêu Hồ bất lực thở dài, đưa tay lần vào trong ngực, lấy cái quạt bảo bối của mình ra đập xuống trước mặt Đại Thiên Cầu.

“Trông hộ tiểu sinh nhé?”

Giờ Đại Thiên Cầu mới gạt đầu, chìa tay cầm lấy cái quạt.

Ha ha... đúng là trẻ con đến quá đáng mà. Yêu Hồ khẽ lắc đầu, giấu kỹ đuôi mình rồi ra ngoài.

Đi mua rượu chẳng tốn bao thời gian, chưa đến nửa canh giờ là có thể quay về rồi.

Đại Thiên Cầu nhìn bức tranh bôi quệt lung tung trên cái quạt một hồi, bỗng nhớ ra mình không đưa tiền mua rượu cho Yêu Hồ.

Yêu quái kia đừng có đi cướp nhé... Đang lo như vậy thì Yêu Hồ xách hồ lô rượu về. Đại Thiên Cầu vội vàng cất cái quạt đi, đứng dậy đi ra đón, vừa mở miệng đã hỏi: “Trả tiền chưa?”

Yêu Hồ sững sờ, rồi lập tức nhún vai cười, “Yêu quái còn trả cái...” Còn chưa nói xong đã bị Đại Thiên Cầu véo vành tai không tự chủ được mà thò ra từ lúc vào cửa, thế là đau đến nhe răng.

Đại Thiên Cầu sầm mặt, lôi Yêu Hồ định đi ra ngoài, “Cho dù là yêu quái, lúc nên trả tiền thì vẫn phải trả tiền!”

“Ấy——” Yêu Hồ cứ thế mà bị lôi xềnh xệch đi, suýt nữa là rơi nước mắt, “Tiểu sinh ban nãy chỉ nói đùa thôi, trả tiền rồi, trả tiền rồi!”

Đại Thiên Cầu dừng chân, quay lại nhìn Yêu Hồ, “Thật chứ?”

“Đương nhiên... Thế nên là, bỏ tai tiểu sinh ra trước được không?”

Giờ Đại Thiên Cầu mới chịu buông tay, cầm lấy hồ lô rượu đã đầy ắp từ trong tay Yêu Hồ.

Yêu Hồ nhăn mặt, cẩn thận sờ sờ vành tai nóng rực lên của mình, nghĩ lại một số “bức hại” của Đại Thiên Cầu trước đây, do dự rồi vẫn thu cái đuôi còn chưa bị kéo vào.

Đại Thiên Cầu lấy hai cái bánh bột mì từ trong chạn ra, đưa một cái cho Yêu Hồ.

“Không phải bảo đói à?”

Yêu Hồ chìa hai tay nhận lấy cái bánh, há miệng cắn một miếng, chỉ nghe “rắc” một tiếng, như cắn phải đá. Miếng bánh lạnh cứng xoay vòng trong miệng, mãi mới nhai vụn được mà nuốt xuống. Yêu Hồ bỏ cái bánh xuống, không muốn ăn miếng nào nữa, nhìn sang Đại Thiên Cầu, tên kia như chẳng bị ảnh hưởng gì, gặm cái bánh như cục xương kèm với rượu, ăn rất ngon lành.

Yêu Hồ khịt mũi, len lén lấy con gà quay trong ngực ra.

Gói lá sen vừa mở ra, mùi gà quay liền ào ra ngoài, chẳng mấy chốc đã lan khắp phòng.

Cho dù Đại Thiên Cầu điếc mũi cũng có thể ngửi thấy, khi ngược mắt nhìn sang, Yêu Hồ đang xé một cái đùi gà cho lên miệng.

Gà quay trước mặt, cái bánh cứng lạnh càng giống cục đá hơn.

Đại Thiên Cầu do dự để cái bánh trong tay xuống, chỉ vào gà quay, “Ồ đâu ra?”

“Mua lúc đi mua rượu đó.” Yêu Hồ ngậm đùi gà, xé cho Đại Thiên Cầu cái đùi gà còn lại.

“Trả tiền chưa?”

Cái tay đang đưa đùi gà sang của Yêu Hồ run lên, đối mặt với Đại Thiên Cầu đang nghiêm túc, không biết vì sao, tự nhiên lại có ý muốn trêu y.

“Nếu tiểu sinh nói chưa trả, vậy thì ngài sẽ không ăn gà phải không?”

“Đương nhiên, hơn nữa còn bắt người đi xin lỗi nữa.”

“Ôi——” Yêu Hồ để cái đùi gà trong tay xuống, “Tiểu sinh sợ quá.”

“Thế nên rốt cuộc là đã trả tiền chưa?” Mắt Đại Thiên Cầu long lên.

Yêu Hồ không nói gì, chỉ thả cái đuôi mình ra lắc lắc trước mặt Đại Thiên Cầu.

—— Chót đuôi trụi lủi.

“Chưa trả tiền, nhưng mà đền thịt rồi, không tính là ăn quýt chứ?” Yêu Hồ hỏi, trong mắt ngậm ý cười.

Đại Thiên Cầu thực sự không biết vì sao đến lúc này rồi mà Yêu Hồ vẫn cười được.

Đã hành hạ cái đuôi đến thế rồi, nhìn không thôi cũng biết đau đến mức nào.

“Nhà bán gà quay có một tiểu quỷ không sợ yêu quái, tiểu sinh cho nó sờ đuôi một lúc, nó lấy cho ta một con gà quay... cũng không lỗi ha? Đại Thiên... đại nhân?”

Yêu Hồ lập tức im bặt, là vì Đại Thiên Cầu đã thò tay về phía cái đuôi.

Khẽ một cái, chạm vào chót đuôi.

Đại Thiên Cầu ngẩng đầu lên, nhìn Yêu Hồ đang ngạc nhiên vô cùng.

“Sau này đừng để người khác chạm vào đuôi người nữa.”

Ngữ điệu cứng rắn đó khiến Yêu Hồ bỗng có ảo giác rằng đại yêu ngày xưa đã trở về rồi.

Nhưng, làm sao có thể...

Yêu Hồ định thần lại kéo đuôi mình về, đắp một câu cực nhỏ.

“Tiểu sinh biết rồi.”

14. Chương 14: Công Lược Cầu Tử 60%

Tuy đã biết con gà quay kia không phải ăn trộm, nhưng trừ cái đùi gà do Yêu Hồ xé cho ra, Đại Thiên Cầu không hề chạm vào bất kỳ chỗ nào nữa.

Một mặt là vì y không muốn ăn, mặt khác là vì – tướng ăn của Yêu Hồ thực sự quá khó coi.

Cứ như mấy kiếp rồi chưa được ăn thịt ấy, ăn đến mức mặt mày dữ tợn chẳng ra thể thống gì.

Đại Thiên Cầu cầm cái đùi gà, nhìn Yêu Hồ ăn như hùm như sói, ánh mắt nhìn đến ngẩn ngơ. Cách ăn phóng dăng bất kham, quả thực khác khuôn mặt nhỏ nhắn của Yêu Hồ đến mười vạn tám ngàn dặm.

—— Đại huynh đệ, rốt cuộc trước đây người đã trải qua chuyện gì vậy?

Đại Thiên Cẩu không khỏi muốn hỏi một câu như vậy.

Yêu Hồ ăn no xong giơ tay lên lau mỡ dính trên miệng, hài lòng híp mắt lại, sau đó dán mắt vào hồ lô rượu trong tay Đại Thiên Cẩu, ngừng một hồi vừa định mở miệng thì thấy Đại Thiên Cẩu ôm lấy hồ lô rượu như bảo vệ báu vật.

“A—— keo kiệt quá đấy Đại Thiên Cẩu đại nhân.” Yêu Hồ bất mãn vấy tai, “Rượu này là do tiểu sinh mua về mà...”

Nghe Yêu Hồ ca cẩm như vậy, Đại Thiên Cẩu bỗng cảm thấy mình cũng hơi hẹp hòi quá, nhưng bảo đưa rượu ra luôn thì y vẫn không thể làm được.

Thế là Yêu Hồ liền trông thấy Đại Thiên Cẩu đại nhân của hắn do dự cầm hồ lô rượu đứng dậy, lục tung nhà lên tìm được một chén rượu mở miệng, rót vào đó một chút rượu —— đủ để phủ kín đáy, sau đó dùng hai tay đưa cho Yêu Hồ.

“Uống đi.”

Yêu Hồ nhìn tí xiu rượu trước mặt, cũng chẳng biết nên nói cái gì, lặng lẽ cầm lấy uống cạn một hơi.

Rượu cũng chẳng phải rượu ngon gì, chén rượu cũng chẳng phải chén rượu đẹp đẽ gì, Yêu Hồ ném thấy vị đắng khắp miệng, thậm chí còn có vị bụi đất. Đại Thiên Cẩu thấy Yêu Hồ uống xong hớp rượu kia thì yên lòng, tự ôm hồ lô rượu uống một ngụm, sau đó cau mày, có lẽ cũng không hài lòng với vị rượu này lắm.

“Ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi...” Đại Thiên Cẩu để hồ lô rượu xuống, cầm cái quạt của Yêu Hồ đưa sang, “Người cũng nên đi rồi chứ?”

Yêu Hồ nghe vậy bèn khoanh tay, lắc đầu.

Đại Thiên Cẩu khó xử, “Cái con yêu quái này...”

“Tiểu sinh không có chỗ nào để đi hết.” Yêu Hồ ngang nhiên ngắt lời Đại Thiên Cẩu.

“Nhưng...”

“Bên ngoài có yêu quái, tiểu sinh sẽ bị ăn thịt đó.”

“...Người tưởng ta bị ngu à?” Trước đây yêu khí nặng như thế, bảo người ăn yêu quái khác còn nghe được.

“Thế thì... tiểu sinh sợ tới.”

“...Người đang kiểm có phải không?”

“Vâng, Đại Thiên Cầu đại nhân.” Yêu Hồ vừa nói vừa cười. Hắn vốn trông đã đẹp rồi, nụ cười này nếu để người ngoài nhìn vào, nhất định sẽ rối loạn tâm trí, nhưng trong mắt Đại Thiên Cầu, nụ cười này là loại cực kỳ thiếu đòn.

“Ta không có chỗ cho người ở.” Đại Thiên Cầu nhét cây quạt vào ngực Yêu Hồ, xách hắn lên đẩy ra ngoài, “Người muốn đi đâu thì đi đi, không thì ta sẽ thu người đấy.”

Yêu Hồ vốn đang chậm chậm đi ra ngoài theo lực đẩy của Đại Thiên Cầu, nghe nói vậy lập tức ghì chân lại, mặc cho Đại Thiên Cầu đẩy thế nào cũng không chịu nhúc nhích. Hắn quay đầu, đôi mắt màu vàng sáng nhìn chăm chăm vào Đại Thiên Cầu, như muốn khắc họa hết mọi đường nét của y vào trong con người. Đại Thiên Cầu giật mình, theo bản năng buông hai tay, lấy lá bùa giấu trong tay áo ra, chỉ chờ hành động của Yêu Hồ.

Nhưng Yêu Hồ chỉ nhìn y như vậy, cuối cùng, hắn hạ mắt như đã nhìn đủ, nói: “Thế thì người thu tiểu sinh đi.”

Đại Thiên Cầu khẽ cau mày, “Người là một yêu quái rất kỳ cục.”

“Vậy sao?”

“Ngay từ ban đầu ta đã muốn hỏi rồi... Người cứ gọi ta là Đại Thiên Cầu đại nhân mãi, trước đây người có quen ta sao?”

“Có thể... coi là vậy.”

“Thế thì...” Đại Thiên Cầu dừng lại, nhìn chăm chăm vào Yêu Hồ một hồi rồi ra một quyết định mạo hiểm — hỏi chuyện vì sao mình không già đi.

Yêu Hồ nghe thấy câu hỏi liền mở to mắt, môi động đập như sắp buột miệng nói gì đó, nhưng đến bên môi rồi lại bị ngăn trở lại.

Đại Thiên Cầu không bỏ qua bất cứ biểu cảm nhỏ xíu nào trên mặt Yêu Hồ, cũng vì vậy, khi Yêu Hồ nói câu “Có lẽ Đại Thiên Cầu đại nhân chỉ già chậm hơn chút thôi” ra khỏi miệng, y hoàn toàn không thể thuyết phục mình tin được.

Yêu Hồ chắc chắn có biết gì đó, nhưng không chịu nói với mình. Điều này khiến Đại Thiên Cầu vừa tức vừa bất lực.

Trùng hợp thay, ngoài trời cuồng phong đang gào thét, sau đó sấm vang chớp giạt, Yêu Hồ rút cổ trong cơn gió thốc vào trong nhà, sau đó nhìn về phía Đại Thiên Cầu đang hoảng hốt đi đóng cửa sổ, hỏi: “Lát nữa chắc chắn sẽ mưa to, Đại Thiên Cầu đại nhân thực sự không để tiểu sinh qua đêm ở đây sao?”

“Người mà cũng sợ mưa bão à?”

“Nếu tiểu sinh bị ướt, những tỷ tỷ xinh đẹp kia sẽ không thích tiểu sinh nữa.”

“Cái này liên quan gì đến ta?”

“Để tiểu sinh ở lại đi mà.”

“Không.”

“Xin ngài đó.”

“...” Đại Thiên Cầu rút cái tay suýt nữa kẹp vào cửa sổ vì bị câu nói này dọa hoảng, nghi ngờ nhìn về phía Yêu Hồ vẫn đang cười cười, sau khi đối phương lại rút cổ lại như sợ hãi, cuối cùng vẫn đành thỏa hiệp.

15. Chương 15: Công Lực Cầu Tử 65%

Mưa đến quá nửa đêm, gió lốc cũng phải đến cấp mấy, giạt tung cả then cửa. Cơn gió xốc tung trong nhà như quỷ thần đánh thức Đại Thiên Cầu và Yêu Hồ, Đại Thiên Cầu dậy nhặt cái then cửa đã gãy đôi nhìn nhìn, gọi Yêu Hồ ra chặn cửa, còn mình thì kèn kẹt đẩy bàn sang chống, nhưng dù có làm gì thì cũng vô dụng cả, chẳng mấy chốc, gió đã đẩy bay cái bàn, lại tung hoành trong nhà lần nữa.

Đại Thiên Cầu bị mưa táp vào mặt, cửa lại không thể đóng vào được, tâm trạng xấu cực kỳ, vừa nghiêng đầu nhìn thấy Yêu Hồ đang ngồi trên bàn ngán ngẩm đung đưa chân, cơn giận nghẹn trong ngực lại càng bùng lên.

“Hồ ly, người không có cách gì à?”

Yêu Hồ nhướn mày, kéo miệng thành một nụ cười hết sức gọi đòn, “Tiểu sinh có thể làm gió to hơn xúi đây.” Nói xong lại tiếp tục đung đưa chân, nhìn chằm chằm vào Đại Thiên Cầu đang thở hổn hển bằng bộ dạng như xem kịch vui.

Đại Thiên Cẩu cúi đến tức ngực, thế là mặc thây cái cửa không đóng lại được, kiếm một góc khuất gió trong nhà rồi túm chặt quần áo, nhắm mắt ngủ tiếp. Không bao lâu sau khi y nhắm mắt lại, tiếng gió trong phòng bỗng nhỏ hẳn đi. Đại Thiên Cẩu biết tám phần mười là do Yêu Hồ đã làm gì đó, nhưng y lười mở mắt ra nhìn, xoay người quay mặt vào tường ngủ tiếp.

Lại một lúc nữa, Đại Thiên Cẩu nghe thấy một loạt tiếng sột soạt, sau đó người y bỗng ầm ập, tấm vải mềm kéo thẳng đến dưới mũi y.

Đại Thiên Cẩu lặng lẽ lật người, đè nghiêng cái chần mỏng đang đắp trên người xuống dưới, hơi ầm bao trọn toàn thân khiến cơn buồn ngủ trong y tăng vọt, trong mơ hồ, y nghe thấy một tiếng tặc lưỡi khá là đau đầu của Yêu Hồ, lại cảm giác cái chần trên người bị Yêu Hồ dùng sức kéo mấy cái.

Nhưng y vẫn đè chặt cái chần xuống như trước.

Thậm chí còn như đắc thắng, kéo khoe miệng giấu dưới lớp chần thành một độ cong ngang tàng, có điều nụ cười ngang tàng ấy rốt cuộc là xuất hiện ở hiện thực hay trong mơ, Đại Thiên Cẩu đã chẳng còn phân biệt được nữa.

Y ngủ thiếp đi như chết.

Hoàn toàn mặc kệ sự sống chết của Yêu Hồ.

Thậm chí giao ra cả sự sống chết của bản thân.

Yêu Hồ ngồi bên cạnh nhìn Đại Thiên Cẩu đã ngủ say, mặt đầy vẻ phức tạp. Hắn vươn tay xốc cái chần che cả nửa mặt Đại Thiên Cẩu, kéo xuống chỗ xương quai xanh của y.

Cần cổ trắng muốt mềm mại của Đại Thiên Cẩu cứ thế mà lộ ra trước mắt Yêu Hồ.

Yêu Hồ nhìn chăm chăm vào đó thật lâu, đột nhiên động tay, móng tay dài mảnh và sắc nhọn trên đầu ngón kẻ sát vào lớp da yếu đuối trên động mạch cổ Đại Thiên Cẩu, dùng sức chút thôi là có thể xé vỡ mà chảy máu. Yêu Hồ nhìn móng tay mình từ từ đâm xuyên vào da Đại Thiên Cẩu, nhưng Đại Thiên Cẩu đang ngủ mơ lại chẳng hề phát giác.

Nếu Yêu Hồ tàn nhẫn hơn thì không cần đến một giây, hắn đã có thể lấy mạng Đại Thiên Cẩu ngay tại đây.

Nhưng nhịp mạch truyền đến từ đầu ngón tay khiến Yêu Hồ chần chừ.

Cuối cùng, hắn thu móng tay yêu hóa lại, lòng bàn tay nhẹ lướt qua gò má Đại Thiên Cẩu.

Yêu Hồ rất thắc mắc, vì sao cho dù là lúc nào, cách sống của Đại Thiên Cầu luôn khác hẳn.

Rõ ràng hai người, là đồng loại mà.

Là đồng loại có thể dựa vào việc nuốt ngón đối phương mà cường hóa bản thân.

Hắn không hiểu vì sao, Đại Thiên Cầu có thể sống như một con người, yếu đuối như vậy, giỏi nghi ngờ như vậy, rồi lại dễ dàng tin người khác như vậy.

Nếu là Yêu Hồ, cho dù có yêu lực, hắn cũng không dám ngủ say như vậy trước mặt một yêu quái, hoặc con người, mới gặp chưa lâu, chỉ mới cùng ăn gà quay uống rượu, đến cổ bị đâm xuyên rồi mà vẫn chẳng hề phát giác.

Nhưng Đại Thiên Cầu dám.

Yêu Hồ thực sự không biết nên nói gì cho phải.

Thực ra Đại Thiên Cầu không phải không hề phát hiện, y gặp một con muỗi tinh cực bự trong mơ, con muỗi tinh kia dí y chạy suốt một đường, cuối cùng chỉ nhẹ nhàng chọc một cái vào cổ y. Thế nên khi Đại Thiên Cầu tỉnh dậy, y sờ đến chỗ con muỗi tinh chọc trúng đầu tiên, xem chỗ đó có mọc mụn độc gì không. Kết quả mụn nhọt thì chẳng thấy đâu, mu bàn tay lại chạm phải một thứ gì đó âm ẩm, bông xù.

Đại Thiên Cầu nghiêng đầu nhìn, một con hồ ly trắng chót đuôi chót tai vẩy chút sắc tím đang cuộn mình ngủ cạnh đầu y, cơ thể nhỏ bé phập phồng theo từng hơi thở. Đại Thiên Cầu ngồi dậy, kéo một góc chăn đắp lên người cáo nhỏ.

Sau khi được cơn mưa đêm qua cọ rửa, cảnh sắc bên ngoài vô cùng diễm lệ, ánh nắng dường như cũng chói hơn trước đây. Đại Thiên Cầu cầm cái rìu treo trên tường đi ra cửa, không ngờ lại bị ánh nắng quá sáng làm chói hoa cả mắt. Đại Thiên Cầu nheo mắt, cúi đầu đi thẳng về phía rừng cây. Cỏ vẫn vương nước mưa làm ướt guốc gỗ và gấu quần y, nước mưa còn đọng trên lá cây rừng cũng theo gió mà xối xuống người y. Nhưng Đại Thiên Cầu chẳng hề để tâm, y đi một vòng trong rừng, trèo lên cây chặt một đoạn gỗ chắc chắn đem về.

Khi Yêu Hồ tỉnh lại, hắn trông thấy Đại Thiên Cầu cầm một cái then cửa đứng đằng sau cửa.

“Chào buổi sáng, Đại Thiên Cầu đại nhân.” Yêu Hồ bò dậy vươn vai, nói xong quay lại nhìn thấy mặt trời đã treo cao ngoài cửa sổ, lại ngượng ngịu sửa lại, “Chào buổi trưa, Đại Thiên Cầu đại nhân.”

16. Chương 16: Công Lược Cầu Tử 65%

Đại Thiên Cầu quay đầu sang, lạnh mặt nhìn Yêu Hồ.

Yêu Hồ ngẩn ra, rồi lập tức hớn hở. Hắn chạy sang nhào lên đùi Đại Thiên Cầu, móng bầu vào quần áo Đại Thiên Cầu mà bò lên trên, cuối cùng thì đặt chân sau lên vai Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu ngẩn ngơ suốt cả quá trình, mãi đến khi Yêu Hồ dựa vào sức chân sau mà đứng dậy, chồm hẳn cả người lên trên đầu y. Điều này đã phá vỡ mức chịu đựng của Đại Thiên Cầu, y giơ tay xách gáy Yêu Hồ, dùng dùng vút cái cục trong tay ra ngoài, nào ngờ Yêu Hồ phản ứng rất nhanh, xoay người một cái dùng hai chân trước ôm lấy cánh tay y, sau đó, cái mặt xinh đẹp cực kỳ vô tội, đôi mắt tròn xoe sáng long lanh cứ thế mà lọt vào con ngươi Đại Thiên Cầu.

Trong lúc Đại Thiên Cầu còn đang sửng sốt, Yêu Hồ đã lại bò lên vai y, đôi mắt kia lại càng gần y hơn.

Trong mắt Yêu Hồ lấp lánh ánh cười, hắn rướn lên, dùng mặt dụi vào má Đại Thiên Cầu, sau đó há miệng, một chiếc lá chậm chậm rơi xuống.

“Đại Thiên Cầu đại nhân đúng là bất cần mà, lá cây rơi xuống đầu mà cũng không biết.”

Yêu Hồ nói xong bèn nhảy xuống khỏi vai Đại Thiên Cầu, ngoan ngoãn ngồi xổm xuống, quay đầu nhìn Đại Thiên Cầu đang tỏ ra bối rối.

Chưa để Đại Thiên Cầu lên tiếng, Yêu Hồ đã nói tiếp: “Đại Thiên Cầu đại nhân... mới sáng ra đã đi trèo cây rồi à?”

“...Ừ.” Đại Thiên Cầu đáp một tiếng cực nhỏ như bị lộ bí mật gì đó, nửa luống cuống nửa xấu hổ mà nói. “Then cửa gãy rồi, phải làm lại cái mới.” Y nói vậy, so với giải thích với Yêu Hồ thì còn giống đang giải thích với bản thân hơn.

Tất nhiên là Yêu Hồ biết Đại Thiên Cầu trèo cây làm gì, nghe Đại Thiên Cầu lúng búng giải thích xong bèn cười thuận theo, sau đó hóa thành hình người kéo Đại Thiên Cầu ra ngoài.

Đại Thiên Cầu ngơ ngác theo sau Yêu Hồ, lại đi vào khu rừng kia.

Yêu Hồ đứng lại dưới một tán cây, lấy cây quạt giấy của hắn từ trong ngực áo ra, vô cùng tự tin mà quay lại nói với Đại Thiên Cầu: “Đại Thiên Cầu đại nhân, người nhìn kỹ nhé.”

Đại Thiên Cầu không hiểu gì, đứng cháp tay một bên, nhìn Yêu Hồ mở quạt “xoạch” một tiếng, chỉ vào cành cây cao nhất rồi đọc thành tiếng—

“Phong nhận.”

Khoảnh khắc đó, Đại Thiên Cầu nhìn thấy gió thành hình dạng rất rõ.

Cành cây bị Yêu Hồ nhắm vào bị bẻ gãy gọn, rơi xuống một cách khó khăn vì các tầng cành bên dưới cản lại.

Khi Yêu Hồ nhặt cành cây kia lên, nhìn về phía Đại Thiên Cầu bằng vẻ tự hào và ngạo mạn, con người trong mắt Đại Thiên Cầu rung nhẹ, như đột nhiên bị thứ gì đó chọc vào lòng.

Sao mà quen thuộc lạ...

Nhưng lại không biết rốt cuộc là quen chỗ nào.

Ánh sáng trong mắt Yêu Hồ vẫn chưa tắt, đó là ánh sáng chỉ xuất hiện khi hắn tập trung xuất chiêu. Hắn cầm cành cây trong tay đưa cho Đại Thiên Cầu, nhưng Đại Thiên Cầu lại không hề chìa tay ra đón.

“Yêu Hồ...”

“Ừ?”

“Cái ban nãy... có thể làm lại được không?”

“Được.”

Kết quả, Yêu Hồ sắp quạt trụi cả cái cây rồi mà Đại Thiên Cầu vẫn chưa lần ra được cái kim tên cảm giác quen thuộc kia trong biển ký ức mênh mang.

Yêu Hồ thở dài, thả cánh tay đã hơi đau xuống, quay đầu nhìn về phía Đại Thiên Cầu đang cau chặt mày nhìn hắn, “Đại Thiên Cầu đại nhân... số cành cây này để làm gì thế?”

“Đốt lửa.”

“Đốt lửa làm gì?”

“Nấu cơm.”

“Có gạo không?” Yêu Hồ hỏi câu này xong cũng tự thấy mình giống bà mẹ già. Nhưng Đại Thiên Cầu

đường như hoàn toàn không cảm thấy gì, thậm chí còn rất tập trung nghĩ xem trong nhà có còn lương thực gì không, sau đó vẻ mặt liền trở nên sầm sì.

“Ta đi săn hai con thỏ về vậy.”

“Hả?”

“Không có gạo...” Đại Thiên Cầu ngẩng lên, vẻ mặt rất chân thành, “Không tự lực cánh sinh thì sẽ phải chịu đói đấy.”

“Thế thì...” Yêu Hồ thu quạt lại, cong khóe môi, “Tiểu sinh mời người ăn cơm nhé?”

“Thế thì thôi.” Đại Thiên Cầu xua tay, xoay người định đi, “Để một con yêu quái mời cơm thì hơi...”

“Đại Thiên Cầu đại nhân sợ nợ ân tình của tiểu sinh à?” Yêu Hồ buồn buồn nói.

Lưng Đại Thiên Cầu lập tức cứng đờ.

“Nói trúng rồi hả?” Ý cười trên mặt Yêu Hồ càng đậm thêm, “Không sao đâu, tiểu sinh từng ăn không ít đồ của Đại Thiên Cầu đại nhân rồi.”

Lòng Đại Thiên Cầu rối bời, y quay đầu lại, mặt có vẻ giận, “Rốt cuộc là khi nào người mới chịu nói hết những gì người biết với ta?”

Yêu Hồ lại cười đối chủ đề, “Đại Thiên Cầu đại nhân cùng đi ăn với tiểu sinh nhé?”

Cảm giác như bị nắm đằng chuôi khiến Đại Thiên Cầu rất khó chịu, nhưng y lại rất muốn làm rõ những việc liên quan đến mình.

Cuối cùng, y vẫn cùng Yêu Hồ ngồi trên một bàn cơm, cùng Yêu Hồ uống rượu trong một vò.

17. Chương 17: Công Lực Cầu Tử 80%

Đại Thiên Cầu tự thấy tử lượng của y có thể coi là khá, nhưng lại bị vò rượu kia làm văng vắt, đầu óc quay cuồng mất thì lơ mơ, tay ấn lên nắp vò, cứ thế mà ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Yêu Hồ.

Trên bàn vẫn còn mấy đĩa đồ ăn Yêu Hồ gọi, trừ lạc nhấm rượu ra, mấy món thịt thà kia hầu như Đại

Thiên Cầu đều không động đến.

Yêu Hồ tự ngồi ăn thịt, chén rượu trước mặt hết thì thò tay ra lấy vò rượu, không ngờ Đại Thiên Cầu lại giữ chặt nắp vò không buông, ánh mắt hung dữ như Yêu Hồ muốn cướp bảo bối của y. Khi Yêu Hồ một lần nữa thử chạm vào vò rượu, Đại Thiên Cầu rất không khách sáo mà đập một phát vào mu bàn tay hắn.

“Người say rồi.” Đại Thiên Cầu nói, sau đó ôm vò rượu vào lòng luôn.

Yêu Hồ nhướn mày, tức cười nhìn đôi gò má hồng lên vì say rượu của Đại Thiên Cầu, hắn không chạm vào vò rượu kia nữa, cầm đĩa lên gắp từng hạt lạc ăn.

Khi Đại Thiên Cầu đổ nốt giọt rượu cuối cùng vào trong miệng, Yêu Hồ cũng vừa lúc cho nốt miếng thịt cuối cùng vào bụng. Đại Thiên Cầu nhìn chằm chằm vào mấy cái đĩa chỉ còn lại vết mỡ, lầm bầm nói: “Người thích ăn thịt nhỉ...”

“Lại chẳng, tiểu sinh là động vật ăn thịt mà.” Yêu Hồ trả lời, giọng rất là đắc ý.

Đại Thiên Cầu lắc lắc đầu, nằm vật ra bàn không động đậy nữa, nếu không phải đôi mắt kia vẫn còn mở to, Yêu Hồ sẽ tưởng y không chịu nổi men rượu mà lăn ra ngủ rồi.

“Đại Thiên Cầu đại nhân.” Yêu Hồ mở miệng, con ngươi xoay một vòng, “Hiếm khi có hôm vui thế này, hay là tiểu sinh đưa người đi vui vẻ một phen nhé?”

“...Vui vẻ?” Đại Thiên Cầu đang rối tung cả đầu óc, chỉ bắt được mỗi từ quan trọng này.

“Đó thực sự là cực lạc, người chắc chắn sẽ thích.” Yêu Hồ cong môi cười, đứng dậy kéo Đại Thiên Cầu lên, đỡ y ra khỏi quán rượu.

Đại Thiên Cầu nhìn ra Yêu Hồ không phải yêu quái tử tế gì, nhưng y không ngờ yêu quái không tử tế này lại dẫn y đến nơi không tử tế.

Trong mấy chục năm chưa từng gần nữ sắc, giờ Đại Thiên Cầu lại bị một đàn các cô nương trang điểm xinh đẹp dọa cho tỉnh cả rượu, ngơ ngác đứng một bên. Y không biết, dáng vẻ này của y vào mắt Yêu Hồ lại như một đứa nhỏ xấu hổ vì ý thức tỉnh dục vẫn còn mông lung.

Đúng là đáng yêu đến quá đáng.

Yêu Hồ vươn tay ngăn chén rượu đang hướng về miệng hắn, xoay tay túm lấy cổ tay một cô nương đang cầm chén rượu, trong mắt mang ba phần phong lưu bảy phần độc chiếm, cúi đầu hôn lên cổ tay vương hương thơm của nữ tử kia.

Đại Thiên Cầu ngơ ngác nhìn, cảm giác toàn thân mình đang nóng lên vì hình ảnh này.

Yêu Hồ như mối lửa, đi đến đâu là đốt lên chỗ đó, lấp đầy đôi mắt Đại Thiên Cầu, ngọn lửa kia, tựa như cũng đang nhen lên trong mắt Đại Thiên Cầu.

Không có bất kỳ cảm giác sai lạc nào.

Yêu Hồ sống ở đây, như một lẽ đương nhiên.

Đại Thiên Cầu nhìn mãi nhìn mãi, cảm thấy đầu mình bắt đầu đau.

Y chịu rồi, không thể liên hệ Yêu Hồ này và Yêu Hồ lúc trước trèo lên đầu y nhặt lá cây cho y được.

Nhưng hai dáng vẻ này của Yêu Hồ, y lại không hề thấy ghét.

Đại Thiên Cầu cúi đầu, ép mình phải làm lơ thứ hương son phấn lững lờ quanh mình – y cứ có một thứ ảo giác, cảm giác mình sẽ lạc lối ở đây.

Mãi đến khi Yêu Hồ đưa cho y một chén rượu.

Một chén rượu hoa quế dinh dính ngòn ngọt.

“Xem ra Đại Thiên Cầu đại nhân không hề thích nơi này.” Yêu Hồ nói.

Đại Thiên Cầu ngẩng lên nhìn vào mắt Yêu Hồ, bất ngờ là ánh mắt phong lưu mê đắm khi đối diện với nữ tử kia, lúc này lại bình thản lạ thường, thậm chí còn có chút lạnh lẽo.

“Người... giận rồi sao?”

“Sao Đại Thiên Cầu đại nhân lại nói vậy, tiểu sinh thích tất cả mọi thứ của lúc này, sao lại giận được?” Yêu Hồ cười cong vành mắt, nhưng ánh mắt vẫn lạnh như băng.

Chẳng biết vì sao, Đại Thiên Cầu bỗng cảm thấy phiền lòng.

Y cầm lấy chén rượu trong tay Yêu Hồ, uống một hơi cạn sạch rượu hoa quế. Thứ rượu chẳng còn bao nhiêu trong chén như đã khơi lên men say đã tạm thời ngủ yên trong y, y mở to đôi mắt đã đỏ, siết chặt lấy vai Yêu Hồ.

“Yêu Hồ, người nói cho ta biết, ta mà người biết... rốt cuộc là ai?”

“Người thực sự muốn biết à?”

“Thực sự.”

Yêu Hồ nhìn về phía Đại Thiên Cầu, hít sâu một hơi rồi nói: “Người không phải ai, người là Đại Thiên Cầu, là thần minh đọa xuống từ trời, là sao băng từ không trung xuống, là yêu vật có cánh... là đồ ngu xuẩn hoàn toàn khác tiểu sinh, vì phạm nhân đáng thương và yếu đuối mà bị ta giết chết.”

Lượng thông tin trong câu nói này quá lớn, Đại Thiên Cầu ngơ ngác nhìn Yêu Hồ, bàn tay đang nắm vai hắn vì dồn thêm lực mà bắt đầu run rẩy.

“Yêu Hồ, người say rồi...”

“Tiểu sinh không say.”

“Không, người vừa nói...”

“Người quên rồi, không có nghĩa là nó chưa từng xảy ra.” Yêu Hồ vung tay, tất cả những cô nương trang điểm lộng lẫy kia đều tan đi như mây mù, không còn bóng dáng.

Là huyền thuật.

Yêu Hồ túm chặt cổ tay Đại Thiên Cầu, cúi đầu, há miệng cắn khế, hai cái răng nanh không ngừng mài trên mạch máu đang nhô lên.

Đại Thiên Cầu đang định rút tay lại thì nghe Yêu Hồ thấp giọng nói: “Tiểu sinh mong ngóng khôn cùng, rằng người có thể quay lại đáng vẻ trước kia... Khi đó, tiểu sinh và người sẽ chẳng ai nợ ai, như vậy, tiểu sinh lại giết chết ngài, sẽ không phải chuyện gì quá đáng nữa.”

Câu nói như thông báo tử vong đã chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng Đại Thiên Cầu một cách thần kỳ, cho dù y rất rõ nửa câu sau cùng của Yêu Hồ không phải nói đùa.

Điều kỳ cục là, trước mặt một con yêu muốn giết mình, Đại Thiên Cầu lại cảm thấy vui chưa từng thấy bao giờ.

Không chỉ vui, y còn cảm thấy máu toàn thân như đang sôi trào lên.

“Yêu Hồ, người thế này là muốn ra chiến thư phải không?”

Yêu Hồ ngẩng lên, cuối cùng Đại Thiên Cầu cũng không còn thấy nét cười trong đôi mắt kia nữa.

“Đại Thiên Cầu đại nhân có gan ứng chiến không?”

“Đương nhiên phải chiến rồi!”

18. Chương 18: Công Lực Cầu Tử 85%

Từ sau hôm Đại Thiên Cầu bị Yêu Hồ ra chiến thư, máu sôi trào trong cơ thể y chưa bao giờ hạ nhiệt, ngày nào y cũng chăm chỉ luyện công tập võ, chỉ để ứng phó với trận đại chiến chẳng biết khi nào mới đến. Yêu Hồ hớn hỏ nhìn Đại Thiên Cầu ngày nào cũng chui vào rừng khổ luyện, còn hắn thì rúc ở nhà ăn ngon uống say hầu hạ bản thân, chẳng mấy hôm đã thấy bụng phình ra.

Một hôm Đại Thiên Cầu lại đi tự mình tập luyện cả ngày, lúc về thì cả người đã bẩn thỉu nhếch nhác cả ra, vừa vào cửa đã bị Yêu Hồ chồm đến.

“Đại Thiên Cầu đại nhân.” Yêu Hồ ngửa mặt gọi một tiếng.

Đại Thiên Cầu liếc nhìn hắn vẻ không hứng thú lắm, xua tay định đi vòng qua hắn để sang bên giường. Ai ngờ chân vừa mới thò ra, Yêu Hồ đã nhanh chóng xoay một vòng ra trước mặt y cản đường y, biểu cảm trên mặt càng thêm phong phú, đến đôi mắt cũng sáng bừng lên.

“Đại Thiên Cầu đại nhân!”

Yêu Hồ lại gọi, giọng nói đầy vui vẻ, đuôi cũng vì phấn khích mà vẫy vẫy.

Đại Thiên Cầu rút chân lại, cau mày nghiêm túc suy nghĩ một phen, sau đó vươn tay về phía trán Yêu Hồ, miệng nói nhỏ: “Chắc không phải động dục rồi chứ... ta quên mất người là một con hồ ly...”

Yêu Hồ nghe nói vậy, mặt thiếu tí nữa là xanh lè.

Đại Thiên Cầu sờ trán Yêu Hồ xong, lại rút tay lại sờ lên trán mình, đảo mắt nghĩ một hồi lại thò cả hai tay ra, bưng mặt Yêu Hồ.

Yêu Hồ cup tai, để mặc Đại Thiên Cầu sờ rồi vỗ, vỗ rồi sờ mặt mình... đến khi Đại Thiên Cầu đã xác định con Yêu Hồ này không phải đang động dục, đuôi Yêu Hồ đã xù hết lông lên rồi.

Đại Thiên Cầu thu tay về, nhìn chăm chăm vào cái mặt khó coi của Yêu Hồ, nghiêm túc nói: “Ta đang quan tâm ngươi đấy.”

“Thế thì để tiểu sinh cũng vò mặt người một phen ha?”

“Ta có động dục đâu.” Đại Thiên Cầu nói, mặt lạnh tanh đi vòng qua bên cạnh Yêu Hồ, đi đến trước bàn bắt đầu cởi thắt lưng mình. Yêu Hồ sầm mặt quay đầu lại, đúng lúc Đại Thiên Cầu đã cởi áo ngoài ra, để lộ phần lưng gầy mà cơ bắp. Yêu Hồ nhìn chăm chăm vào lưng Đại Thiên Cầu, cơ bắp đẹp mướt tựa nước chảy, đường nét nào cũng vô cùng đẹp đẽ. Ánh mắt Yêu Hồ dừng ở vùng eo gầy nhỏ dẻo dai của Đại Thiên Cầu một hồi lâu rồi mới chậm chậm lướt lên trên, hai bên xương bả vai lộ ra theo động tác của Đại Thiên Cầu lọt vào mắt hấn, làm hấn nhìn mà tim bỗng nhói lên.

Đại Thiên Cầu đi lấy một chiếc áo trong sạch sẽ ra thay vào rồi ra ngồi trước bàn, thò tay định lấy hồ lô rượu thì nhìn thấy cây quạt Yêu Hồ để ngay giữa bàn.

“Nan quạt của ta gãy mất một cái rồi.” Tiếng Yêu Hồ vang lên rất đúng lúc.

Đại Thiên Cầu không hiểu – con yêu quái quanh năm cầm quạt sao lại không biết cách sửa quạt được. Nhưng nếu Yêu Hồ đã có ý để quạt ở chỗ bất mắt, y cũng không thể giả vờ như không nhìn thấy được, với cả sửa giúp cái quạt cũng chẳng phải chuyện phiền phức gì.

Nghĩ vậy, Đại Thiên Cầu bèn cầm cái quạt lên. Yêu Hồ đi đến ngồi xuống đối diện y, chống cằm nhìn y... hoặc là nhìn cái quạt trong tay y.

Mở quạt ra, bức tranh quá mức trù tượng trên mặt quạt khiến Đại Thiên Cầu không khỏi nhú mày.

“Cái quạt này là do tiểu sinh lấy từ chỗ một người bạn...” Yêu Hồ nói, lên ngược mắt quan sát vẻ mặt Đại Thiên Cầu, “Người thấy bức tranh này thế nào?”

“Không đẹp lắm... Người bạn này của ngươi...” Đại Thiên Cầu nhìn kỹ bức tranh trên mặt quạt, cân nhắc từ ngữ một hồi rồi hỏi: “Người bạn này của ngươi dùng tay không thuận để vẽ bức tranh này phải không?”

Yêu Hồ cong môi cười, “Người bạn này của tiểu sinh khi ấy còn cảm thấy vẽ đẹp cơ.”

“Thế thì kẻ đó tự đại quá rồi.”

Yêu Hồ lập tức hòa theo: “Đúng vậy, tiểu sinh cũng nghĩ thế.”

Đại Thiên Cầu cảm thấy không đúng lắm, ngẩng đầu nhìn Yêu Hồ, “Ta nói bạn ngươi như vậy, vì sao ngươi lại vui như thế?”

Yêu Hồ nghe vậy bèn mím chặt miệng, cúi đầu giả vờ không nghe thấy.

Chờ Đại Thiên Cầu sửa xong quạt đưa trả Yêu Hồ, Yêu Hồ mới ngẩng lên, nhìn bức tranh vẽ trên mặt quạt rồi lại cười.

“Đại Thiên Cầu đại nhân có thể đoán xem bức tranh này vẽ gì được không?”

Đại Thiên Cầu nhắm mắt lại đáp: “Một con quạ đen cánh to, một con chó con sủa loạn khắp nơi, còn cả... một con bướm xấu đến quá đáng nữa.”

“Đại nhân đúng là tinh mắt...”

“Ta đoán đúng à?”

“Bức tranh này đúng là vẽ những cái đó.” Yêu Hồ gấp quạt bỏ vào trong ngực, lại lấy ra một cái quạt đưa sang trước mặt Đại Thiên Cầu như ảo thuật, “Đại Thiên Cầu đại nhân.”

Đại Thiên Cầu mở mắt ra, liếc nhìn phiến quạt tròn, “Làm gì vậy?”

“Quà tiểu sinh tặng người đó.”

“Không tốt không lẽ tự dưng tặng quà làm gì.” Miệng tuy nói vậy nhưng Đại Thiên Cầu vẫn thẳng người dùng hai tay nhận lấy phiến quạt, cầm trên tay, “Cây quạt này quen tay thật ấy.”

“Hồi trước người thường dùng quạt tròn, tất nhiên là quen tay rồi.”

Đại Thiên Cầu nghe xong, sắc mặt bỗng tối đi, y gọi: “Yêu Hồ.”

Yêu Hồ đáp: “Sao vậy?”

Đại Thiên Cầu: “Người hôm ấy có nói, ta là yêu vật có cánh?”

Yêu Hồ: “Không sai.”

Đại Thiên Cầu: “Câu ấy là thật hả?”

Yêu Hồ: “Thật.”

Đại Thiên Cầu nhìn chăm chăm vào cây quạt trong tay, lặng im một hồi rồi bỗng cười.

“Thảo nào lại quen vậy... Yêu Hồ, cây quạt của ngươi, lấy từ chỗ ta phải không?”

19. Chương 19: Công Lược Cầu Tử 90%

Yêu Hồ nghe Đại Thiên Cầu nói vậy, lòng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

“Người nhớ lại rồi sao?” Hắc nói, hắc đã không còn kiềm chế nổi nữa, sắp nhảy dựng lên khỏi ghế rồi.

Như thế lại khiến Đại Thiên Cầu không nở làm hắc cụt hứng.

Nhưng chẳng mấy chốc, Yêu Hồ đã thoát khỏi sự vui mừng điên dại không đầu không cuối kia, mím chặt môi nhìn chăm chăm vào hoa văn trên bàn, không nói năng gì.

Nếu Đại Thiên Cầu thực sự nhớ ra, có lẽ sẽ tức giận đến giết chết mình luôn. Yêu Hồ nghĩ vậy, ngón tay siết chặt lấy đầu gối dưới bàn.

Thực ra, sau khi Yêu Hồ tưởng nhầm rằng mình đã giết chết Đại Thiên Cầu, vì đáy lòng vẫn còn chút thiện ý và hổ thẹn, không còn sang bên người bình thường làm ác nữa, cũng không bắt cóc hại mệnh cô nương mình ngấm trúng nữa, tuy mãi như thế khiến hắc rất khó chịu, cảm thấy như vậy là đang bóp chết bản tính của mình. Nhưng điều càng khiến chính Yêu Hồ cảm thấy khó tin là có một lần, hắc không bị khống chế mà lại ra tay giúp đỡ một đứa nhỏ bị ác quỷ quẩn lầy. Khi bị đứa trẻ kéo tay gọi đại ca ca, Yêu Hồ thực sự cảm thấy quan niệm của mình đã giống hệt như Đại Thiên Cầu ngu ngốc đến đáng thương kia rồi. Điều này quá nực cười, Yêu Hồ nghĩ vậy, thế nên sau khi lòng hắc giằng co một hồi, hắc đã chọn lộ về mặt dữ tợn sầm sì dọa đứa trẻ kia chạy mất.

Đại Thiên Cầu có lẽ sẽ không làm thế đâu... Yêu Hồ thu rằng nanh xong bèn nghĩ vậy.

Cho dù một chút thôi cũng được, hắc không muốn trở thành người như Đại Thiên Cầu.

Hắc không muốn bảo vệ con người đuổi đánh hắc.

Không muốn một chút nào hết.

Yêu Hồ vẫn luôn cho rằng, con người là loài giun dế nhỏ bé yếu ớt, mang sinh mệnh chớp mắt là qua, giãy giụa muốn trèo lên chỗ cao hơn, đáng về nỗ lực đó trông thực sự rất nực cười. Thế nên trong mắt Yêu Hồ, con người căn bản không cần cứu rồi, bọn họ tự cuộn mình lại ủ ấm chính mình là đủ rồi.

Nhưng Yêu Hồ đã nghĩ sai về con người.

Hắn tưởng con người đều lòng dạ sắt đá, nhìn thấy yêu quái là hận không thể lôi bọn họ ra lột da rút gân.

Thế nên hắn căn bản cũng chẳng nghĩ sẽ có được sự giúp đỡ từ con người.

Lần đó Yêu Hồ thực sự bị một đám ác quỷ dồn đến đường cùng, tuy khi đó yêu lực của hắn đã rất mạnh rồi, nhưng khổ nỗi kẻ địch quá đông, vẫn bị thương khắp người, nhếch nhác như vừa bò ra từ bể máu. Khi hắn đã tưởng mình xong đời rồi, mấy tấm bùa chú từ trên trời giáng xuống đã cứu mạng hắn.

Yêu Hồ mở to mắt nhìn đám ác quỷ kia khổ sở giãy giụa trong chú ấn, sau đó biến mất sạch sẽ. Sức lực cả người như bị chú ấn kia rút cạn, chỉ có thể dựa vào thân cây mà giữ mình đứng thẳng. Máu chảy từ trên trán xuống che đi tầm mắt hắn, khóe mắt bị thương khiến hắn không thể mở mắt nổi, nhưng hắn vẫn nhìn thấy, người cứu hắn, là một thanh niên con người.

Thanh niên đi đến trước mặt Yêu Hồ, đưa tay ra lau máu trên mắt hắn.

“Có lẽ... huynh đã không còn nhớ ta nữa rồi nhỉ?” Người thanh niên nói.

Yêu Hồ dùng chút ý thức còn sót lại cân nhắc cẩn thận câu nói của người thanh niên, bỗng nhớ ra mười mấy năm trước, hắn đã từng cứu một đứa trẻ loài người, mà mặt mũi đứa trẻ kia cực kỳ giống người thanh niên này.

Yêu Hồ được người thanh niên đưa đến chỗ Bát Bách Bử Khâu Ni. Huỳnh Thảo từng bị Yêu Hồ và Đại Thiên Cầu kết bệ trộm bồ công anh, nhìn thấy Yêu Hồ khắp người toàn máu, quăng hết những ầm ục giận dữ trước kia ra sau đầu, tận tâm tận lực trị thương cho Yêu Hồ. Sau này nói chuyện, Huỳnh Thảo vô ý hỏi một câu về Đại Thiên Cầu, Yêu Hồ từ sau khi vết thương có khởi sắc bắt đầu lải nhải không yên bỗng lặng thinh.

Bát Bách Bử Khâu nhìn thấy hết, nghĩ chắc là Đại Thiên Cầu xảy ra chuyện gì rồi, bèn đi bói một quẻ, bởi vậy mà bất ngờ biết được tin Đại Thiên Cầu chưa chết.

“Hi vọng lần này ngươi không làm chuyện gì khiến mình hối hận nữa.” Khi nói vị trí hiện tại của Đại Thiên Cầu cho Yêu Hồ biết, Bát Bách Bử Khâu Ni dặn.

Yêu Hồ cũng đồng ý.

Nhưng hắn khi đó vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để nhìn thấy Đại Thiên Cầu trong dáng dấp phạm nhân.

“Đại Thiên Cầu đại... Ừm, xin hãy cho phép tiểu sinh sau này gọi người là Đại Thiên Cầu.” Yêu Hồ ngẩng lên, bắt gặp đôi mắt xanh thẳm của Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu căn bản chẳng để ý đến chuyện xưng hô, “Người thích là được.”

Bàn tay đang nắm đầu gối của Yêu Hồ không tự chủ được mà siết chặt thêm mấy phần, “Giờ người... có chút ký ức nào về quá khứ chưa?”

Đại Thiên Cầu lắc đầu.

“Thế người... đã chấp nhận người là yêu quái chưa?”

Đại Thiên Cầu gật đầu, “Sau khi ta phát hiện ta không già đi vì thời gian, ta đã có ý nghĩ như vậy rồi.”

“Thế người, người nghĩ người là yêu, vẫn có thể chung sống bình thường với con người sao?”

“Vì sao không thể?” Đại Thiên Cầu hỏi vặn.

“Trừ yêu sư trong con người, là...”

“Giờ ta cũng là trừ yêu sư.” Đại Thiên Cầu ngắt lời Yêu Hồ. Nhìn thấy biểu cảm của Yêu Hồ lộ ra sau khi á khẩu, y cười, bỗng vươn tay nâng khuôn mặt ngập trong kinh hoàng kia lên, “Nếu trừ yêu sư bọn ta không phân tốt xấu, thấy yêu là trừ, vậy có khác gì đám ác yêu ác quỷ kia?”

“Người...” Yêu Hồ thấp giọng nói, sau đó nhắm mắt cười, vẽ kinh hoàng trên mặt biến mất tăm, như Đại Thiên Cầu đã nhìn nhầm.

“Người chẳng thay đổi gì hết.”

Đại Thiên Cầu cũng cười, “Xem ra ta trước đây cũng là một yêu quái tốt nhỉ?”

“Người tất nhiên là tốt rồi.” Yêu Hồ mở mắt ra, ánh sáng chuyển động trong mắt vừa nóng cháy vừa bức bách, Đại Thiên Cầu nhìn mà cũng cuống lên theo.

Yêu Hồ túm lấy cái tay vẫn đang nâng cằm hán của Đại Thiên Cầu, kéo đến bên môi hôn khê lên đầu một ngón tay.

Đại Thiên Cầu tê dại cả người, chỉ cảm thấy nhiệt độ cảm nhận được từ đầu ngón tay kia đang theo cánh tay mà lan khắp toàn thân.

Không biết có phải do Yêu Hồ cố ý hay không, Đại Thiên Cầu cảm thấy động tác hôn đầu ngón tay này của hán cực kỳ gợi cảm.

“Yêu Hồ.” Đại Thiên Cầu cau mày gọi, “Người động dục thật à?”

“Thế sao người không mau đi tìm vài cô nương đến đây để ta hạ hỏa?”

“Như thế chẳng phải là ta hại những cô nương đó rồi sao?”

“Người không muốn hại những cô nương đó, vậy thì người thay những cô nương kia dập lửa cho ta nhé?” Yêu Hồ nheo mắt cười, xoay tay khóa chặt tay Đại Thiên Cầu.

Người Đại Thiên Cầu lại tê dại, y dồn lực rút tay mình về, chỉ cảm thấy người nóng bừng lên, “Đừng đùa nữa, trời đã muộn lắm rồi, ngủ sớm đi.”

“Đại Thiên Cầu đại nhân không muốn chiến một trận với tiểu sinh sao?” Yêu Hồ bắt chéo chân, nhàn nhả gõ bàn, trên mặt toàn là nụ cười khiêu khích.

Đại Thiên Cầu tránh ánh mắt đuổi theo của Yêu Hồ, lòng khô nóng từng cơn, suy nghĩ bay loạn như chấp thêm đôi cánh, khiến y chỉ có thể hét to một tiếng “Ngày mai nói tiếp” mới miễn cưỡng giữ lại được chút tỉnh táo, không đến mức làm ra chuyện gì kỳ cục.

Yêu Hồ này, đúng là không thể giữ lại được. Đại Thiên Cầu tức giận nghĩ.

20. Chương 20: Công Lực Cầu Tử 100%

Đêm đó, Đại Thiên Cầu nằm trên giường rất lâu mà vẫn không vào giấc ngủ, thế nên khi Yêu Hồ thổi tắt đèn len lén mò đến bên cạnh y, đầu óc y vẫn đang trong trạng thái cực kỳ tỉnh táo.

Còn Yêu Hồ, có lẽ cố ý làm vậy nên cởi hết xiêm y trên người, lén lút vươn một cánh tay ra ôm eo Đại Thiên Cầu.

Người Đại Thiên Cầu lập tức gồng cứng, nhưng lại sợ bị Yêu Hồ nhìn ra y đang giả vờ ngủ, thế là cố gắng nhắm nhin không nhúc nhích, muốn xem xem tiếp theo tên cáo nhép này định làm trò gì.

Hành động bỏ mặc của Đại Thiên Cầu vừa đúng ý Yêu Hồ. Yêu Hồ ôm một hồi thấy Đại Thiên Cầu vẫn không phản ứng gì, bèn chắc chắn là Đại Thiên Cầu đã ngủ say rồi, gan lại to thêm, đầu tiên là dùng một ngón tay chậm chậm lướt trên eo Đại Thiên Cầu, sau đó cả bàn tay bắt đầu sờ đông sờ tây, làm Đại Thiên Cầu nổi da gà hết cả người.

Sờ thôi thì không sao, điều khiến Đại Thiên Cầu không chịu nổi nhất là Yêu Hồ còn rướn đến bên tai y, gọi ba bốn lần “Đại Thiên Cầu đại nhân”, hơi thở nóng rực phả hết vào tai y, cảm giác âm ẩm ướt khiến

tim cũng phát ngứa. Đại Thiên Cầu theo bản năng muốn tránh đi, chỉ sợ một giây sau Yêu Hồ sẽ cắn vào tai y, nhưng khi y chuẩn bị xoay người giải thoát khỏi tình trạng khó chịu hiện giờ, bàn tay Yêu Hồ lại to gan lần lên trên, véo một cái không nặng không nhẹ vào ngực y.

Đại Thiên Cầu lập tức tròn xoe mắt, đánh bay tay Yêu Hồ ra như đập một con bọ không ngoan ngoãn.

“Người làm gì vậy?!” Đại Thiên Cầu gầm lên.

Yêu Hồ như đã dự liệu được từ trước, không chỉ không xấu hổ vì đang làm chuyện xấu thì bị bắt tại trận, mà còn cười rất là đắc ý, “Đại Thiên Cầu đại nhân à, người quả nhiên là không ngủ.”

Đại Thiên Cầu nghe vậy bèn ngồi dậy, nương ánh trăng rọi vào từ cửa sổ, quay đầu nhìn về phía Yêu Hồ, “Vì sao người lại kết luận như vậy?”

“Người ban nãy đến chót tai cũng đỏ như luôn.” Yêu Hồ giả hoạt híp mắt, “Người tưởng, ta là yêu quái mà lại mất đi thị lực vì bóng tối à?”

Đại Thiên Cầu ghen lời, tay bắt giác kéo kéo góc áo. Một lúc sau, không thềm để tâm cái mặt đã xấu hổ đến đỏ bừng, miệng vẫn cứng: “Vì sao người lại nằm trên giường, còn không mau cút xuống!”

“Đại Thiên Cầu đại nhân, không phải người vẫn muốn đại chiến một phen với ta sao?”

“Cũng không phải hiện giờ, cút xuống cho ta!”

“Nhưng giờ tiểu sinh muốn cho người vui sướng một phen.” Yêu Hồ nói, nhanh nhẹn tránh thoát cái chân Đại Thiên Cầu đá sang, xoay người sải chân ngồi quỳ trước mặt Đại Thiên Cầu, vươn tay đặt lên vai Đại Thiên Cầu.

Đại Thiên Cầu chỉ bắt được ánh sáng lóe lên trong mắt Yêu Hồ tựa hoa lửa, còn chưa kịp kháng cự thì miệng đã bị hôn.

Đại Thiên Cầu luôn cảm thấy, cái tên Yêu Hồ này hình như có hiểu nhầm gì đó về hai chữ đại chiến, nhưng y không có cơ hội để giải thích, miệng vừa mới mở được một cái khe đã bị Yêu Hồ tìm được cơ hội ngang nhiên chui vào, cái lưỡi mang lực không cho phép từ chối tìm đến lưỡi y, không có một chút nghỉ ngơi nào, vừa đến đã quần riết lấy.

Trong tình hình này, Yêu Hồ thân là yêu vẫn chiếm thượng phong, cho dù sức lực địch không lại thì hắn vẫn có thể dùng yêu lực không cho Đại Thiên Cầu giây giũa, hướng hồ hiện giờ thể xác phạm nhân của Đại Thiên Cầu căn bản không có đủ sức lực ngang hàng với hắn. Thế là Yêu Hồ càng hôn trắng trợn hơn, hắn nút lấy đầu lưỡi Đại Thiên Cầu, cắn môi y, hận không thể khiến tất cả những nơi môi lưỡi hắn có thể chạm đến đều ướt đầm, ướt đầm, cảm giác thích đến quá đáng.

Đại Thiên Cầu bị Yêu Hồ dẫn dắt, hơi thở càng lúc càng trở nên gấp gáp rối loạn. Hai tay hai chân y đều bị Yêu Hồ dùng yêu lực hóa thành hình trói lại, chẳng khác gì bị dây thừng trói, càng giãy càng chặt. Yêu Hồ dùng một tay ép sau gáy Đại Thiên Cầu, một tay giữ lưng Đại Thiên Cầu, ép y phải hôn mình, hẩn nhẹ nhàng cắn môi Đại Thiên Cầu, liếm qua hàm răng Đại Thiên Cầu, dè nghiêng quần lấy lưỡi Đại Thiên Cầu, nghe tiếng kháng nghị bất mãn phát ra từ sâu trong cổ họng và khoang mũi y.

Yêu Hồ vô cùng hài lòng, hẩn buông đầu Đại Thiên Cầu ra, nhìn nước miếng tràn ra từ khoe môi y, thứ chất lỏng hơi dính trong suốt kia tràn ra rất nhiều sau nụ hôn mãnh liệt, chảy xuống không hề bị kiểm soát. Yêu Hồ vươn lưỡi liếm cầm Đại Thiên Cầu, lần này còn bị chống cự mạnh hơn ban rồi.

Yêu Hồ ngẩng đầu nhìn vào mắt Đại Thiên Cầu, đôi mắt xanh thẳm kia chẳng biết đã trù lên một lớp sương mù từ khi nào, khoe mắt cũng đỏ ửng lên, trông vừa ảm ức vừa đáng thương.

Nhưng không hề tức giận.

Điều này khiến Yêu Hồ rất kinh ngạc.

Hẩn buông lỏng yêu lực đang trói chân tay Đại Thiên Cầu, nâng mặt Đại Thiên Cầu lên mà hỏi: “Người không ghét ta làm như vậy sao? Người không hận ta sao?”

Đại Thiên Cầu cũng không biết mình nên biểu đạt kiểu gì, đến khi y phản ứng lại thì đã bị Yêu Hồ ôm cứng.

A... Đại Thiên Cầu ngỡ ngẩn nghĩ, hóa ra ban nãy y đã lắc đầu.

Hóa ra từ tận đáy lòng y, thực sự không hề kháng cự Yêu Hồ chút nào.

Yêu Hồ ngả lên vai y như mừng đến phát khóc, nhưng Đại Thiên Cầu lại thà Yêu Hồ đang uống say thì hơn, không thì y không thể nào giải thích được việc hoang đường vừa làm với Yêu Hồ.

Đương nhiên, y cũng chắc chắn là đã uống say rồi.

Đổ hết tất cả cho rượu, đúng là cách thoát thân tốt đến quá đáng.

“Đại Thiên Cầu đại nhân, người nghe một câu của tiểu sinh đã, cho dù ngày mai người quên hết sạch, tiểu sinh cũng sẽ không oán thán nửa câu.”

“Người nói đi.”

“Đối với tiểu sinh mà nói, ban đầu người chỉ là một ân nhân cứu mạng phiến hà đến phát bực. Cách đối

nhân xử thế của người và tiểu sinh hoàn toàn khác nhau, người quá giống thần minh bảo hộ một phương, tiểu sinh cảm thấy người rất ngu ngốc, bao nhiêu năm tiểu sinh làm yêu quái, không tính được mất, chỉ mong thoát nạn. Tiểu sinh luôn sống theo bản năng của mình, cho dù bị giết, cũng là mệnh số của tiểu sinh.” Yêu Hồ buông Đại Thiên Cầu ra, ngồi ngay ngắn lại, “Nhưng người, lần đầu tiên người khiến tiểu sinh cảm thấy, có lẽ sống như vậy, là sai.”

Yêu Hồ đã lừa rất nhiều người, hắn đã nếm không ít trái ngọt trong thành trì xây bằng những lời dối trá của bản thân. Hắn chưa bao giờ cảm thấy mình như vậy thì có gì sai, những kẻ bị lừa kia đều là lũ vô cùng ngu xuẩn, hắn tìm được lạc thú của mình từ những kẻ ngu xuẩn đó, mà những kẻ ngu xuẩn đó cũng có được kết quả mà chúng muốn, như thế dường như chẳng có gì sai cả.

Nhưng Đại Thiên Cầu, đã hoàn toàn bác bỏ suy nghĩ của hắn.

“Tiểu sinh luôn nghĩ, những thứ tồn tại vĩnh viễn đều đẹp, nhưng thanh xuân thực sự quá ngắn ngủi, nên khi tiểu sinh làm những tiểu cô nương xinh đẹp kia thành tiêu bản, tiểu sinh thậm chí còn nghĩ, có phải những tiểu cô nương kia hắn nên cảm tạ tiểu sinh không, tiểu sinh đã giúp các nàng giữ mãi thanh xuân mà.”

“Tiểu sinh đã từng nói “Người chính là người trời định của ta” với rất nhiều cô nương, nếu Đại Thiên Cầu đại nhân người không chê, tiểu sinh cũng muốn nói vậy với người.”

“Trước khi tiểu sinh giết người, người mãi mãi là người trời định của ta. Đương nhiên, với tiểu sinh, không thể có hai người trời định cùng tồn tại được.”

Đại Thiên Cầu nghe mấy câu không đầu không cuối, tạm thời có thể nghe ra là tỏ tình này, không nhận được mà cong môi cười.

“Xem ra người sẽ mãi mãi không có người trời định thứ hai rồi.”

“Chỉ mong được như người nói, Đại Thiên Cầu đại nhân.”

Yêu Hồ cởi áo Đại Thiên Cầu, vươn tay ra sau lưng y, đầu ngón tay dồn yêu lực, xé rách từng chút da ở giữa hai xương bả vai, đưa từng chút yêu lực của mình vào.

Đại Thiên Cầu run rẩy, kêu khê một tiếng đau đớn. Yêu Hồ lập tức ôm chặt cơ thể Đại Thiên Cầu, nhẹ giọng dỗ: “Xin người hãy nhẫn một chút, chẳng mấy chốc sẽ ổn thôi.”

Đại Thiên Cầu tựa đầu lên vai Yêu Hồ, khê gật.

Yêu lực Yêu Hồ dồn vào trong cơ thể Đại Thiên Cầu lan tỏa khắp khoảng trong da chỗ xương vai, khiến Đại Thiên Cầu cảm thấy vừa đau lại vừa ngứa, thỉnh thoảng còn nóng đến mức y không thể chịu được. Đại Thiên Cầu cắn chặt răng, ép cơ thể mình không được run rẩy nữa, nhưng làm vậy chỉ khiến hàm y phát

đau.

Có thứ gì đó muốn mọc ra từ cơ thể y.

Đại Thiên Cầu siết chặt cánh tay Yêu Hồ, cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, đồng thời đè chặt tiếng rên vì quá đau đớn trong cổ họng.

Yêu Hồ giơ một tay ấn trên trán Đại Thiên Cầu, tìm thất lại vì trên trán đã rướm đầy mồ hôi lạnh, nghĩ đau dài không bằng đau ngắn, dứt khoát dùng tay còn lại ấn vào hai bên xương vai Đại Thiên Cầu, khi Đại Thiên Cầu vì quá đau mà giãy giụa muốn lăn xuống giường, hắn ôm chặt y lại.

“Đại Thiên Cầu đại nhân!”

Tiếng gào đau đớn không thể khống chế nổi của Đại Thiên Cầu và tiếng gọi này của Yêu Hồ gần như vang lên cùng lúc, sau đó, một đôi cánh màu đen mọc ra từ sau lưng Đại Thiên Cầu, sau khi mở rộng thật nhanh lại thu lại vì cơn đau của chủ nhân.

Đại Thiên Cầu dựa vào Yêu Hồ mà thở hổn hển, một lúc lâu sau mới thở ổn định trở lại.

Yêu Hồ nhìn đôi cánh kia, lát sau mới thỏa mãn cười: “Nếu không phải Đại Thiên Cầu đại nhân để lộ lưng trước mặt tiểu sinh, tiểu sinh cũng không biết trừ yêu sư kia đã kết ấn lên lưng người.”

“...Yêu Hồ.”

“Người nhớ lại hết rồi hả?”

Đại Thiên Cầu ngồi dậy, nhìn đôi mắt mang ý cười của Yêu Hồ, y lặng thinh một hồi lâu rồi mới nói: “Người trước đây đã rời khỏi ta hai lần.”

Yêu Hồ sững người, rồi lập tức cười ha ha mà nói: “Cái này mà người cũng nhớ ra luôn hả? Xem ra ấn kia quả nhiên còn phong ấn cả ký ức của người...”

Về mặt Đại Thiên Cầu trở nên nghiêm túc, “Người đi hai lần, về hai lần, lần này vì sao lại đến tìm ta?”

“Vi... người là ân nhân cứu mạng của tiểu sinh mà.”

Tim Đại Thiên Cầu lạnh đi, mắt cũng tối sầm, “Thế thì, ta không cần người báo ân, người cứ đi đi...”

“Giờ người cũng là người trời định của tiểu sinh rồi.” Yêu Hồ ngắt lời Đại Thiên Cầu, nhìn thấy đôi con

người bỗng mang nét vui mừng của Đại Thiên Cầu, bèn cười đắc thắng.

Người đứng là không biết nói dối, Đại Thiên Cầu đại nhân ạ.

“Thế thì sau này người sẽ không đi nữa phải không?”

“Như lời người nói, Đại Thiên Cầu đại nhân.”

Yêu Hồ kéo tay Đại Thiên Cầu, nhắm mắt hôn lên mu bàn tay.

“Thế nhé, tiểu sinh đã hứa với người rồi đấy.”

“Trước khi tiểu sinh giết người, sẽ mãi mãi không rời khỏi người đâu.”

=Hoàn=

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-x-cao-duoi-cua-nguoi-rat-mem>